

2017-

500 de ani după Luther!

...Ce nu a mers bine din vremea lui Luther până astăzi?

2017 - 500 de ani după Luther

...Ce nu a mers bine din vremea lui Luther până astăzi?

În data de 31 octombrie 2017 se vor împlini 500 de ani de când Martin Luther a bătut în cuie cele 95 de teze pe ușa bisericii din Wittenberg. Acestea descopereau multe dintre tradițiile și învățăturile nebiblice ale Bisericii Catolice. Oamenii sunt uimiți cum un singur om a îndrăznit să facă un astfel de lucru. Imaginați-vă cum e să vorbești împotriva Romei - un singur om împotriva unui întreg sistem.

Într-un timp foarte scurt, cele 95 de teze au fost răspândite în toată Germania și în întreaga lume. Oamenii au înțeles repede

că Biserica Catolică promova multe învățături nebiblice și tradiții, și de aceea i-au ținut partea lui Luther. De aici au rezultat multe dezbateri aprinse, cele 95 de teze făcându-i pe oameni să gândească diferit, pe cont propriu. Doar preoții aveau Biblia; ei erau priviți cu respect de către oameni. Se credea că ei transmit Cuvântul lui Dumnezeu corect. Martin Luther, cu cele 95 de teze și cu predicile sale, a descoperit că învățăturile și tradițiile preoților nu erau în armonie cu învățăturile Bibliei. Foarte repede s-au format două tabere distincte - Biserica Catolică vs. Învățăturile lui Luther.

Deoarece Luther nu a renunțat la desoperirile și învățăturile sale, a fost în cele din urmă somat să se prezinte înaintea Dietei din Worms. Dieta dorea ca el să se conformeze normelor acelor zile și să se dezică de tot ce a spus sau a făcut. Cu toate acestea, Luther a spus: „Dovediți din scrierile prorocilor și ale apostolilor că m-am rătăcit. De îndată ce voi fi convins de lucrul acesta, voi retracta orice greșală și voi fi cel dintâi care voi lepăda cărțile mele și le voi arunca în foc.” El a continuat: „Nu-mi pot supune credința nici papei și nici conciliilor, deoarece este limpede ca lumina zilei că de multe ori au greșit și s-au contrazis unii cu alții. De aceea, dacă nu sunt convins cu mărturia Scripturii sau printr-un raționament clar, dacă nu sunt convins cu ajutorul pasajelor pe care le-am citat și dacă ele nu-mi supun conștiința Cuvântului lui Dumnezeu, nu pot și nu voi retracta, căci e periculos pentru un creștin să vorbească împotriva conștiinței lui. Aici stau și nu pot face altfel. Așa să-mi ajute Dumnezeu! Amin.” (D'Aubigné, cartea 7, cap. 8).

Protestul prinților creștini

Împăratul Carol al V-lea a vrut să îl oprească pe Luther și Reforma. El a convocat Dieta din Spires în anul 1529, spre plăcerea oamenilor papei. Aici s-a decis ca reformatorii să fie împiedicați să își răspândească învățăturile. Mai mult decât atât, s-a decis că Reformatorii nu ar trebui să intre în conflict cu, sau să meargă împotriva mulțimii și că niciunui catolic nu ar trebui să i se permită să adopte învățăturile lui Luther.

Prinții creștini, care erau pozitivi în privința Reformei, au decis să facă protestul

lor cunoscut înaintea consiliului național. Printre altele, ei scriau: „Noi nu consimțim, nici nu aderăm în vreun fel oarecare la decretul propus, în niciun punct care vine în conflict cu Dumnezeu, cu Sfântul Său Cuvânt sau cu conștiința noastră curată,

pentru mântuirea sufletelor noastre... Suntem hotărâți, prin harul lui Dumnezeu, să menținem predicarea curată și exclusivă a singurului Său Cuvânt, așa cum se găsește în cărțile biblice ale Vechiului și Noului Testament, fără să adăugăm nimic care ar fi în contradicție cu el.” (D'Aubigné, cartea 13, cap. 6).

Protestul lor a dat bisericii reformate numele de Protestant; principiile sale sunt chiar esența protestantismului.

Cu ce autoritate?

Martin Luther și reformatorii erau de părere că un creștin trebuie să urmeze Biblia și doar Biblia, atunci când se pune în vedere credința și învățătura. Pe de cealaltă parte, Biserica Catolică spunea că oamenii trebuie să urmeze Biblia și tradiția. În acest punct, spărtura era foarte evidentă.

Biserica Catolică spunea că Luther și reformatorii ar trebui să se conformeze concluziilor bisericii și statului. Reformatorii au spus că ei ar face acest lucru doar în cazul în care concluziile lor nu ar fi în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Reformatorii credeau că ei au dreptul să își urmeze propria conștiință în probleme de credință și învățături. Roma, pe de cealaltă parte, pretindea ca atunci când majoritatea unui conciliu bisericesc decidea ce este bine, toți trebuiau să asculte de decizia lor. În concluzie, fiecare persoană trebuia să ia o poziție: ori Cuvântul lui Dumnezeu, ori învățăturile bisericii (tradiția), pe lângă Biblie.

Persecuția

Pentru că reformatorii nu voiau să se plece înaintea Romei, Biserica Catolică a început să îi persecute. Reformatorii au mers împotriva autorității Romei și acum trebuiau să se ocupe de ei. Cărțile vechi de istorie, care astăzi sunt foarte rare, ne descriu o persecuție înfricoșătoare. Mulți dintre reformatori au fost aruncați în închisori în condiții inumane: unii au fost persecutați în locuri izolate din Alpi, alții au fost aruncați la animale sălbatice, mulți alții au fost torturați sub puterea inchiziției, în timp ce alții au murit de tăișul sabiei. Istorisirile despre persecuția feroască și pedepsele Bisericii Catolice au șocat lumea înainte și după vremea lui Luther. Mulți dintre reformatori au primit amenințări și au fost blestemați de către papă. Dacă erau blestemați de către papă, oricine îi putea ucide. Mulți dintre reformatori au fost arși pe rug, așa cum au fost Ieronim, Jan Hus, Louis de Berquin, William Tyndale și mulți alții. Trupul lui John Wycliffe a fost exhumat și osemintele i-au fost arse, iar

cenușa a fost aruncată într-un râu din apropiere. Doar în Anglia, în perioada 1555-1558 au fost arși pe rug 289 de protestanți, în timpul domniei reginei catolice Maria I. În legătură cu aceasta, e interesant să observăm ce spune Isus: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25:40). Biserica Catolică și liderii ei vor fi responsabili pentru multe, însă Dumnezeu va avea grijă de asta. El vede toate lucrurile și El va face o judecată dreaptă. Merită să ne gândim la aceste lucruri în legătură cu următorul verset: „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Eclesiastul 12:14).

Este clar faptul că există iertare pentru toate păcatele dacă păcătosul se căiește, își mărturisește păcatul și cere iertare, dar niciodată n-am citit sau auzit ca Biserica Catolică să fi mers în fața crucii, să se fi pocăiască și să își fi mărturisit toate persecuțiile înfricoșătoare, tortura și uciderea celor care au avut o altă credință - nici înainte, nici în timpul lui Luther și nici după el.

Deși de necrezut, Biserica Catolică a poruncit ca oamenii să fie arși - doar pentru că aveau o altă credință. Gândiți-vă la tortura înfiorătoare pe care oamenii au îndurat-o în timpul inchiziției, gândiți-vă la cei care au murit de sabie, la cei care au fost exilați, excluși din societate - doar pentru că aveau o credință diferită; și lista poate continua. În același timp, organizația acestei biserici are pretenția să fie privită ca fiind creștină. Are ceva de-a face cu Hristos un astfel de comportament? Nu! În spatele acestor fapte înspăimântătoare nu e nimeni altul decât

diavolul - Satana. Aceste evenimente teribile nu au durat doar o zi, sau o lună sau un an, ci sute de ani. De asemenea, e interesant să observăm că fostul papă, Benedict al XVI-lea a fost liderul Inchiziției până în anul 2005. Astăzi, Inchiziția are un nume nou - Congregația pentru Doctrina Credinței. Actualul lider al Congregației este arhiepiscopul Gerhard Ludwig Müller.

Reformatorii au dat totul pentru cauza lui Dumnezeu. Ei au dat mărturie pentru Isus chiar și de pe rug. Dar ce putem spune în dreptul nostru: suntem în stare să realizăm ce a făcut Isus pentru noi? Ne dăm noi seama de marea Sa iubire și marele Său har față de noi? Oferim noi totul de dragul lui Dumnezeu?

Iubește-ți vrăjmașul

Dacă Îl comparăm pe Isus cu papalitatea, care îi vâna pe cei de altă credință, El spune: „Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” (Matei 5:44).

Ce duh total diferit de cel al papalității! Dumnezeu ne-a creat cu voință liberă, astfel încât fiecare să poată face alegeri personale în probleme de religie. Noi nu putem forța oamenii să creadă ceva în felul în care credem noi. Toți ar trebui să aibă dreptul de a se închina lui Dumnezeu potrivit propriei conștiințe. E greșit să folosim închisoarea, tortura și sabia pentru a impune ascultare. Este o mare diferență între a-i ucide pe vrăjmași și a-i iubi! Copiii lui Dumnezeu își vor iubi vrăjmașii. Isus, Creatorul și Susținătorul nostru, ne iubește pe toți (Ioan 1:3; Coloseni 1:17). Isus spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și îm-

povărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28). El mai spune următoarele: „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6: 37). Isus dorește ca noi toți să venim și să înțelegem adevărul pentru a fi salvați.

Este Papa reprezentantul lui Isus?

Papii se consideră a fi reprezentanții lui Hristos, locțiitorii Lui, însă e imposibil

să nu observăm cât de mult diferă aceștia de Cel pe care pretind că îl reprezintă. Pe când papii se înconjoară de festivități pompoase, Isus spune: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.” (Matei 8:20). Isus a purtat un veșmânt simplu în timp ce papii au garderobe foarte mari și scumpe. Papii trăiesc în clădiri extravagante, cheltuiesc milioane în călătorii și au pază de corp la fiecare pas. Putem vedea foarte clar că papa are alte valori decât Isus. Astfel, titlul pe care Biserica Catolică îl dă papei nu i se potrivește deloc! Este o bătaie de joc împotriva lui Hristos și a vieții umile și drepte pe care El a avut-o.

Biserica Catolică este extrem de bogată. Isus i-a spus tânărului bogat: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.” (Marcu 10:21).

Din moment ce Vaticanul are o avere atât de mare, papa însuși ar trebui să urmeze

această chemare dacă pretinde că el este reprezentantul umilului Mântuitor.

Martin Luther cunoștea Biserica Catolică din interior și a spus: „Este un lucru dezgustător să-l vezi pe omul care se pretinde a fi locțiitorul lui Hristos, etalând o astfel de măreție pe care nici un împărat nu o poate egala. Se aseamănă această ființă cu Isus cel sărac sau cu Petru cel umil? Ei spun că el este stăpânul lumii! Dar Hristos, al cărui vicar se laudă a fi, spune: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.” Pot oare stăpânirile unui vicar să se întindă dincolo de acelea ale superiorului său?” (D'Aubigne, cartea 6, cap. 3).

Putere globală

Mulți cred că Biserica Catolică s-a schimbat de când a comis acele fapte înfiorătoare din timpul Reformei - însă adevărul e că nu s-a schimbat. Biserica are aceleași dogme și învățături pe care le-a avut dintotdeauna, a îmbrăcat doar haina Creștinismului pentru a fi acceptată. Acum, că a fost acceptată și a primit putere din nou, nu doar în UE, ci și la nivel global, vom putea vedea în curând ce reprezintă papalitatea. Așa cum a folosit puterea statului în timpul reformatorilor, la fel va folosi și astăzi statul și legile internaționale, ca ajutor în recăștigarea puterii.

Papa Paul al VI-lea scria într-un articol numit: „Pentru o autoritate mai eficientă în lume”: „Această colaborare internațională la scară mondială are nevoie de instituții care să pregătească, să coordoneze și să direcționeze până când în cele din urmă se va crea un etalon al justiției care să fie universal recunoscut. Cine nu vede necesitatea de a stabili astfel progresiv o autoritate mondială capabilă să acționeze eficient în

sectorul juridic și politic?” – Papa Paul al VI-lea, *Populorum Progressio* 1967, 78.

Acum se ridică întrebarea: Cu ce instituție lucrează Biserica Catolică pentru a stabili o nouă ordine mondială? Cred că putem vedea cu toții aceste instituții: UE, NU, NATO, Uniunea Africană, FMI și altele.

Fostul papă, Benedict al XVI-lea, a lansat un apel decisiv liderilor mondiali în recența sa enciclică, declarând: „Este nevoie urgentă de o adevărată autoritate mondială politică, pentru a administra economia mondială, care să aibă o etică centrată pe Dumnezeu... pentru a pune capăt crizei financiare prezente.” – de Cathy Lynn Grossman, *USA Today*, 7/7/2009.

Nu trebuie să uităm că Biserica Catolică își dorește să fie o putere universală și să dețină controlul la nivel global. Catolicii au fost cei care au înființat UE, iar în spatele ideii unei Noi Ordini Mondiale se află Vaticanul. Legile internaționale sunt cele care trebuie să guverneze în sistemul Noii Ordini Mondiale, ca astfel să câștige putere mondială.

În best-sellerul său, ‘The Keys of This Blood’, profesorul iezuit și totodată persoană din interiorul Vaticanului, a spus totul foarte clar:

„Fie că vrem sau nu, fie că suntem pregătiți sau nu, suntem cu toții implicați într-o competiție triplă, fără scrupule. Cea mai mare parte dintre noi nu sunt competitori... Soarta noastră e în joc... competiția se dă între cei care încearcă să înființeze primul sistem mondial unic de guvernare care a existat vreodată în istoria națiunilor. Aici contează cine va deține și va supune puterea duală a **AUTORITĂȚII ȘI CONTROLUL ASUPRA NOASTRĂ, CA ȘI INDI-**

VIZI, ȘI ÎN CELE DIN URMĂ, ASUPRA NOASTRĂ A TUTUROR CA ȘI COMUNITATE... în mileniul trei... iar acum, că totul a început, nu mai e nici o cale să se oprească totul... felul nostru de a trăi, ca și indivizi, ca și cetățeni... chiar și emblemele noastre naționale, identitatea națională... vor fi modificate cu putere, pentru totdeauna. Nimeni nu poate fi scutit de efectele ei. Nici un domeniu al vieții noastre nu va rămâne neatins.” [sublinierile autorului] – Malachi Martin, *The Keys of This Blood: Pope John Paul II Versus Russia and the West for Control of the New World Order* (1991), pp 12-16.

Martin spune că papa va ieși „victorios în această competiție.” La pagina 341 a cărții sale, Malachi Martin spune clar că acest

guvern mondial unic va fi „dominat de o birocrație internațională care controlează și îndrumă fiecare cetățean și fiecare națiune...”

Să studiem câteva fragmente care descriu modul în care se auto-identifică Biserica Catolică:

„Biserica Romei este o monarhie care tronează asupra tuturor împărățiilor, ca minte și trup, sau ca Dumnezeu în această lume. De aceea, Biserica Romei nu trebuie să

dețină doar puterea spirituală, ci și puterea supremă seculară.” (Papa Leon al XIII-lea, Scrisoare apostolică, 1879). Papa Grigore relatează aceeași viziune când a declarat: „Puterea bisericii este superioară puterii statului.” Dr. G. F. Van Schulte, profesor de legi canonice, afirmă: „Toată puterea omenească vine de la rău și de aceea trebuie să fie inferioară papei.” (T. W. Callaway: *Romanism vs. Americanism*, p. 120).

Referințele ne spun foarte clar că această biserică politică lucrează spre a obține putere, controlând puterile guvernamentale și statale. Biserica Romano-Catolică lucrează având la bază ideea “de jure divino,” o frază din limba latină care spune că biserica are un drept sfânt de a conduce peste întreaga lume, peste puteri și peste oameni. Biserica pretinde că a primit acest drept chiar de la Dumnezeu și își va folosi toate mijloacele pentru a atinge acest obiectiv – stăpânirea globală.

Dr. Brorson, o autoritate catolică bine cunoscută, scria: „Papa are dreptul să depună mărturie împotriva oricărui suveran, dacă acest lucru se cere pentru binele spiritual... puterea bisericii care a fost manifestată peste puterile din Evul Mediu nu a fost uzurpare, nu a fost un rezultat al concesiilor prinților sau cu acordul poporului, ci a fost și este exercitată datorită dreptului

divin, iar cel care i se opune, se răzvrățește împotriva Regelui regilor și Domnului domnilor.” (Catholic Review, iunie 1851).

Deși acestea au fost scrise cu mult timp în urmă, Biserica Romei afirmă că niciodată nu se schimbă. Dr. Brorson a confirmat această afirmație: „Ce a făcut Biserica, ce a exprimat sau ce a aprobat în mod tacit în trecut, este exact ceea ce va face, va exprima sau va aproba în mod tacit în viitor, dacă se vor ivi aceleași circumstanțe.” (Catholic Review, ianuarie 1854).

Vom vedea că toate felurile de rebeliuni împotriva acestei puteri, în aceste timpuri ale sfârșitului, precum și nerecunoașterea autorității bisericii, vor fi pedepsite, chiar și de Uniunea Europeană.

Înainte de al doilea Conciliu de la Vatican (1962-1965), Biserica Catolică îi numea eretici pe cei care aveau o altă credință. De la acel conciliu, ereticii sunt acum priviți ca frați separați. Biserica Catolică susține că doar ea are adevărul și că în afara ei nu există mântuire.

Mișcarea ecumenică

Astăzi, Biserica Catolică încearcă să unească toate denumirile bisericesti cu ajutorul mișcării ecumenice. Ei le-au cerut iezuiților de la Roma să creeze un

dialog între denominațiunile bisericești, încercând să le unească sub umbrela Bisericii Catolice. Putem observa că a avut loc o schimbare. Biserica Catolică nu și-a schimbat doctrinele, ci Protestantismul e cel care a venit mai aproape de Roma.

‘Charta Ecumenica’ este titlul documentului preferat pe care îl folosesc în mișcarea ecumenică și din acest document reiese clar că ei își doresc să lucreze și să facă lucrare misionară împreună. Ei caută unitatea asupra lucrurilor cu care sunt de acord, iar punctele în care nu sunt de acord sunt lăsate la o parte. Isus Hristos dorește ca noi să ne unim în El, la toate nivelurile. Nu o unitate bazată pe democrație și pe votul majorității, ci unitate în Hristos. Unitate în credința lui Isus - la toate nivelurile. Dacă noi nu putem fi una cu conciliile bisericii, atunci trebuie să alegem să Îl urmăm pe Hristos.

Cei care fac lucrare misionară, independent de vreo denominațiune bisericească, sunt priviți ca fiind o ramificație sau un fel de trădători - iar de trădători trebuie avut grijă. Luther, Melancton, Tyndale, Calvin, Wycliff, Ieronim, Wesley, Hus, Zwingli, Berquin, valdenzii și alții au fost considerați a fi trădători. ‘Trădătorii’ doreau să aibă Biblia și doar Biblia ca temelie a credinței lor. După cum am văzut, Biserica Catolică era determinată să-i oprească și să-i elimine pe „trădătorii” (reformatorii) din timpul Evului Mediu. ‘Trădătorii’ de azi, (reformatorii) sunt împotriva mișcării ecumenice. Mișcarea ecumenică de astăzi dorește ca Biblia și tradiția să fie normă de conduită, în timp ce reformatorii de astăzi continuă pe calea începută de Luther și a reformatorilor din acele vremuri, având Biblia și doar Biblia ca temelie pentru credința și învățăturile lor.

Biblia declară că această putere persecutoare va primi o rană de moarte, rană care va fi vindecată. Papalitatea a primit o rană de moarte în 1798, când papa Pius al VI-lea a fost luat prizonier de către generalul lui Naopoleon, generalul Berthier, iar mai târziu, a murit ca prizonier în Franța. Papalitatea și-a primit înapoi statul Vatican în 1929 datorită lui Mussolini, și din acea vreme a început să câștige din ce în ce mai multă putere și influență în lume. Papa Ioan Paul al II-lea a călătorit în jurul lumii și a stabilit legături diplomatice cu mai multe țări. Papa Benedict al XVI-lea a continuat

această lucrare, iar acum, noul papă iezuit, papa Francisc, continuă să strângă toate regiunile lumii sub steagul papalității prin intermediul mișcării ecumenice, încercând să îi unească pe cei care „s-au abătut” de la cale. Pentru a îndeplini acest scop, ei

dau legi internaționale – legi politice, religioase și economice/financiare. Legile internaționale trebuie să fie deasupra legii-

lor naționale/locale și din această cauză ei pot influența națiunile și popoarele. Legea guvernează națiunile, iar când o națiune este supusă legilor internaționale care sunt redactate de către globaliști, care lucrează pentru Noua Ordine Mondială, atunci națiunea își predă independența și suveranitatea. Această dezvoltare are loc la nivel politic, religios și economic/financiar. Este o ocupare treptată, care se desfășoară pe o perioadă de mai mulți ani - cu o dezvoltare treptată, aproape de neobservat. Foarte curând, cei care nu sunt loiali legilor internaționale, fie că sunt legile statului sau legile bisericii, vor fi priviți ca cetățeni nesupuși. Ei vor fi supuși pedepsei și altor forme de disciplinare. Abuzul de putere al papalității va putea fi văzut din nou, dar marea surpriză va fi că cei care odată au protestat împotriva acestui abuz de putere, acum vor fi aliații lor (Apocalipsa 13: 11-17). Biblia e cea care ne descoperă acest lucru, iar noi credem în Cuvântul lui Dumnezeu.

Roma nu se schimbă niciodată

Vă surprinde faptul că acum protestanții își întind mâna înspre Roma și lucrează împreună? Este clar faptul că protestanții au uitat cum i-a persecutat Roma pe cei care aveau altă credință, la fel ca în timpul lui Luther. După cum am văzut, mulți au fost încarcerati, persecutați și torturați din cauza credinței lor. Deci, dacă nu ne cunoaștem istoria și nu cunoaștem nici Biblia, nu vom ști ce se va întâmpla în viitor. Roma nu se va schimba niciodată și din păcate, istoria se va repeta. Diferența e că acum Biserica Catolică a îmbrăcat haina creștinismului. Sistemul acesta de astăzi este un lup în veșminte de oaie. Ei lucrează cu un papă alb (îmbrăcat în alb) și unul negru (îmbrăcat în negru). Papa cel alb farmecă masele de oameni cu toată pompa și bunăstarea de care dispune, în timp ce celălalt papă, liderul iezuiților, lucrează în secret, în spatele cortinei. Iezuiții sunt soldații Vaticanului, instruiți în secret. În conformitate cu jurământul iezuiților, ei vor crea războaie pentru a distruge guvernele și astfel obligându-le să li se alăture. Ei sunt încurajați să se infiltreze în mijlocul celorlalte denominațiuni și să fie un lutheran între lutherani, un baptist între baptiști, un penticostal între penticostali, un adventist între adventiști, etc. Prin intermediul educației ei pot obține funcții înalte, iar prin aceste funcții pot influența acea denominațiune să ia parte la mișcarea ecumenică. Ei sunt pe deplin loiali papei, iar dacă nevoia o cere, vor folosi chiar și tăișul sabiei pentru a-și îndeplini scopul. Cei care citează jurământul iezuiților, jurământ pe care cei inițiați îl rostesc în fața papei înainte de a-și începe misiunea, vor înțelege aceste lucruri. (Vezi

www.endtime.net – The Elite Tightens the Grip). Majoritatea protestanților închid ochii în fața strategiilor ingenioase ale Romei pentru a se putea uni cu lumea religioasă.

Zi de sărbătoare

Acum, că vor sărbători 500 de ani de la Luther și Reformațiune, poate vom crede că va fi un spirit de reînviare a Reformațiunii și că oamenilor li se va aminti despre lupta pe care a dus-o Martin Luther împotriva Bisericii Catolice. Dar adevărul este că protestantismul este aproape mort în ziua de astăzi. La această sărbătoare e posibil să auziți că, în timpul lui Luther, au existat unele persoane care erau nemulțumite de sistemul din acel timp, și că Reformațiunea a fost rezultatul unei neînțelegeri, a amărăciunii și a unor

conflicte neimportante. Acum suntem într-o eră nouă. Totul s-a schimbat. Acum am vrea să avem unitate și nu dezbinare. Vom vedea că atât liderii Bisericii Catolice, cât și liderii Bisericilor Protestante vor depune un mare efort să obțină unitatea în locul conflictului, și în multe locuri, liderii Bisericilor Protestante, împreună cu liderii Bisericii Catolice, vor organiza adunări ecumenice și îl vor sărbători pe Luther - împreună cu iezuitul papă Francisc. Biblia spune că ei vor fi atât de uniți, încât au un singur gând, dar Biblia ne descoperă că aceste puteri luptă de fapt împotriva lui Hristos și a celor care stau cu credințioșie de partea Lui (Apocalipsa 17: 12-14).

Mișcarea Ecumenică adună la aceeași masă atât catolici, cât și protestanți. Repet: unitatea este un lucru bun, însă trebuie să fie în Hristos, și nu bazată pe deciziile majorității lobby-ului religios. Isus a spus: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:21).

Nu ar trebui să existe unitate doar de dragul unității, ci să fie unitate în Hristos.

Dacă Luther ar trăi și ar vedea cum ei urmează să sărbătorească împreună reforma lui, i-ar mostra și pe catolici și pe protestanți. Protestanții apostaziați sunt cei care flirtează cu Roma. În următorul verset putem vedea cum Sfânta Scriptură se împlinește: „și tot pământul se mira după fiară” (papalitatea) și „pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta” (a papalității). (Apocalipsa 13:3 și 18:23). Papalitatea folosește vrăjitoria - o vrăjitorie atât de ingenioasă încât majoritatea oamenilor nici măcar nu

zidi Biserica Mea.” (Matei 16:15-18). Cuvântul grecesc pentru „această piatră” este „petra”. Petra înseamnă piatră (stâncă). Cuvântul din original pentru Petru este „petros”, care înseamnă piatră (pietricică), sau piatră care se rostogolește. Pe Hristos trebuie să ne construim noi biserica și nu pe un om nedesăvârșit, așa cum au fost toți papii în toate timpurile, nedesăvârșiți. Pavel scrie, în ceea ce îi privește pe copiii lui Israel, atunci când ei erau în pustie: „Și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos.” (1 Corinteni 10:4). Isus este Piatra, nu Petru.

au habar de ceea ce se petrece. Dar atunci când vor reuși să îi convingă pe toți să urmeze strategia lor internațională și legile lor, atunci îi vor persecuta pe toți aceia care se vor opune și care vor dezvălui strategia învățăturilor lor false - la fel cum i-au persecutat pe Luther, Ieronim, Wycliffe, Hus, Berquin, Zwingli și mulți alții.

S-a schimbat Biserica Catolică?

Acum, la 500 de ani după Luther, ne punem întrebarea: S-a schimbat Biserica Catolică? Nu! Biserica Catolică continuă să promoveze învățături nebiblice și tradițiile. Să privim mai atent la câteva dintre ele:

Credincioșii catolici cred că papa este vicarul lui Isus pe pământ. [vicar înseamnă locțiitor, înlocuitor]. Pe de altă parte, Biblia ne spune că Isus a trimis pe Duhul Său cel Sfânt să Îi țină locul (Ioan 14:16-17). Ei cred că Petru a fost primul papă, însă Petru cel nedesăvârșit nu a putut fi locțiitorul lui Hristos. Isus a spus: „Pe această piatră voi

Biserica Catolică, crede că atunci când preotul împarte pâinea în timpul Cinei Domnului și spune niște cuvinte secrete, atunci pâinea într-adevăr se transformă în trupul lui Hristos. Astfel, ei aduc trupul lui Hristos ca o jertfă nouă de fiecare dată când sunt părtași ai pâinii (la Cina Domnului). Ei cred că preotul îl poate crea pe Creator și apoi îl pot mânca. Atunci când Isus a creat Cina Domnului, a binecuvântat

pâinea, a rupt-o și a spus: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” (1 Corinteni 11:24). Când mâncăm pâinea, o facem pentru a ne aminti de jertfa lui Isus pentru noi, pe crucea de la Golgota și că trupul Lui a fost sfășiat pentru noi și sângele Lui a curs în locul nostru. Pe lângă acestea, Biblia ne spune că Isus a fost dat o dată pentru totdeauna (Evrei 7:28; 9:28). Este o bătaie de joc la adresa lui Isus și a jertfei Sale ca El să fie oferit din nou, de fiecare dată când se împarte pâinea și se bea din mustul acela, așa cum se face la așa-zisa „Sfânta Împărtășanie Catolică”. Acest lucru ne arată că ei nu primesc jertfa lui Isus ca fiind de ajuns și destul de bună pentru a ne salva.

În Catehismul Catolic, porunca a doua este omisă. În ea ni se spune că nu ar trebui să ne închinăm la chipuri cioplite (Exod 20:4-6). În Biserica Catolică, oamenii se închină la icoana Mariei, iar credincioșii cred că Maria este cea care apare în Fațima, sau în alte locuri din jurul lumii. Totuși, Maria a murit cu mai bine de 2000 de ani în urmă și probabil, ar trebui să ne punem întrebarea: ce fel de spirit se arată ca fiind fecioara Maria?

Biserica Catolică crede că Maria a fost luată la cer și că rugăciunile noastre ajung mai întâi la ea, iar apoi ajung la Isus și la Tatăl. Aceasta este o invenție catolică, din moment ce Maria a murit în urmă cu 2000 de ani. Ea este în mormânt, la fel ca toți cei care au murit și așteaptă dimineața învierii (1 Tesaloniceni 4: 15-17).

Biblia ne spune clar „Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.” (1 Ioan 5:7). Biserica Catolică a scos acest verset

FOTO: Fondazione Cariplo

din textul original al Textus Vaticanus, deoarece ei spun că sunt patru persoane deosebite, sfinte, în cer, Maria fiind cea de-a patra și cea căreia ei se roagă. Isus spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6). Isus este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și noi. Rugăciunile noastre ajung la Tatăl prin El. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: omul Isus Hristos.” (1 Timotei 2:5).

Biserica Catolică spune că papa și preoțimea pot ierta păcatul. Dar se ridică următoarea întrebare: Cui să cerem iertare pentru păcate: preotului, Mariei sau lui Isus? Biblia ne spune clar: „păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). „Căci toți au păcătuț și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23). „Căci plata păcatului este moartea...” (Romani 6:23). Ca rezultat, noi suntem toți condamnați să murim. Isus

este singurul care ne poate salva din păcat. El ne-a creat, El Și-a dat viața pentru noi și El ne poate elibera de condamnarea păcatului. Doar El, cel care a trăit o viață desăvârșită, o viață fără păcat, aici pe pământ. Citim astfel: „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4:15). De aceea: „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8:36).

Doar Isus ne poate elibera, dacă Îi mărturisim și ne pocăim de păcat, și apoi Îi cerem iertare. Deci, să mergem la preot, la papă, sau la Isus? Deja am văzut că este doar un

singur Mantuitor și un singur Mijlocitor între Dumnezeu Tatăl și noi, ființele umane - Isus Hristos.

De asemenea, trebuie să ne mărturisim greșelile și celui căruia i-am greșit. Citim: „Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, mustră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l!” (Luca 17:3). Trebuie să mergem la persoana căreia i-am greșit, să ne mărturisim păcatul și să-i primim iertarea. Un preot sau un papă nu are

nici o legătură în toată această problemă. În cele din urmă, Isus este cel care ne iartă, după cum citim în rugăciunea „Tatăl nostru”: „...și ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșiiților noștri.” (Matei 6:12).

Ioan descrie astfel: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit.” (1 Ioan 2:1-2).

Păcătosul poate fi iertat doar prin Isus Hristos, ca astfel să obțină dreptul să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Doar Isus este Mantuitorul nostru, Mijlocitorul nostru și Cel care pledează la Tatăl pentru noi. Noi trebuie să mergem la El cu păcatele noastre. Atunci când ne vom da seama că am păcătuit, ne vom pocăi și-L vom căuta pentru iertare, atunci vom avea următoarea promisiune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9).

Preoții catolici și papa se pun pe ei înșiși în locul lui Hristos și iau asupra lor rolul Lui atunci când spun că pot ierta păcatele. Biblia a prezis că va veni această apostazie. Citim astfel: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2 Tesaloniceni 2:3-4).

Cel care este numit omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, se pune în locul lui Hristos. El stă în Templul lui Dumnezeu

de parcă ar fi Dumnezeu. Nu vorbim despre nimeni altul decât papa. El este omul fărâdelegii care a schimbat cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu. El îi ia locul lui Hristos ca mijlocitor și spune că poate ierta păcatul. De ce ar trebui să lucreze lumea protestantă împreună cu omul fărâdelegii, fiul pierzării?

Biserica Catolică crede în nemurirea sufletului. Ei cred că atunci când o persoană moare, aceasta continuă să trăiască sub formă de duh sau suflet. Dar ce spune Biblia despre acest lucru? Citim: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2: 7). Aici spune că omul a devenit un suflet viu, nicidecum că a primit un suflet. Tot în Biblie citim cine (sau ce) este de fapt cel care moare: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:20).

Învățătura despre nemurirea sufletului își are rădăcina în prima minciună a lui Satana din Grădina Edenului. Dumnezeu le-a spus lui Adam și Eva să nu mănânce dintr-un anume pom din grădină. Dacă mâncau din roadele acestui pom, mureau. Dar Satana i-a spus Evei: „Nu, hotărât că nu veți muri.” (Geneza 3:4).

Minciuna lui Satana stă la temelia învățaturii despre nemurirea sufletului și aceasta s-a răspândit la multe alte religii

din zilele noastre. Dar ce spune Biblia despre aceasta? Înțeleptul Solomon spunea: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor demult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare... Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în Locuința morților în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (Eclesiastul 9: 5-6, 10).

Să privim acum și la alte versete: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi gla-

sul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.” (Ioan 5: 28, 29).

Pavel ajunge la aceeași concluzie atunci când ne vorbește despre A Doua Venire a lui Isus: „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul

unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4: 15-17).

Vedem aici că morții sunt în morminte, și vor fi treziți de Isus. Vă surprinde acest

lucru? Am văzut că morții nu mai știu nimic. Ei se odihnesc în morminte până în dimineața învierii. Cei neprihăniți vor fi treziți la înviere pentru viață, iar cei necredincioși vor fi înviați pentru moarte.

Când prietenul lui Isus, Lazăr, a murit, Isus a venit la el. Lazăr era mort de trei zile deja și începuse să miroasă. Isus a spus că Lazăr era mort, și a comparat moartea cu un somn. Isus i-a spus: „Lazăre, vino afară!” (Ioan 11: 43). Într-adevăr, Lazăr a ieșit din mormânt.

Mulți pastori spun în predici că atunci când o persoană moare, merge în rai sau în iad. Dacă neprihăniții morți ar fi mers direct în rai după ce au murit, atunci trebuie să credem că Lazăr, prietenul lui Isus, mersese în rai. Dar el nu a coborât din ceruri, sau din nori, sau din spațiu, deoarece Isus l-a înviat pe Lazăr din mormânt. Mai mult

decât atât, Biblia spune: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9: 27). Va avea loc o judecată în timpul dintre moarte și a doua venire a lui Isus Hristos, și nu preoții, ci Isus Hristos, va decide cine va primi viața veșnică și cine va primi pedeapsa veșnică (2 Corinteni 5:10; Ioan 5:26-29). Biblia într-adevăr ne spune că „plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6:23).

Din această istorisire mai aflăm că Isus îl va învia pe Lazăr în ziua de apoi. Marta spunea: „Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi.” Ziua de apoi va fi ziua când Isus va veni din nou.

Biblia ne spune că doar Isus are nemurire. Stă scris: „singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea.” (1 Timotei 6: 15-16). Doar Dumnezeu este nemuritor. Oamenii sunt muritori, dar când Isus vine din nou, atunci și ei vor fi îmbrăcați în nemurire. Pavel descrie acest lucru astfel: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesusuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care stă scris: «Moartea a fost înghițită de biruință».” (1 Corinteni 15: 51-54).

Foarte mulți cred că atunci când cineva moare, un spirit sau un suflet este eliberat plutind în jur și influențând oamenii. Se

crede că acesta poate comunica. Următorul fragment este dintr-o revistă de spiritism: „Ce este spiritismul? Spiritismul este credința că spiritul trăiește în afara trupului și poate intra în contact cu cei vii prin intermediul celor pe care îi numim clarvăzători.” (Parafrazat din Spiritisten, o revistă de spiritism din Danemarca, 1900, p. 84).

Aproape jumătate din oamenii de pe pământ cred în reîncarnare - o învățătură care spune că sufletul nu moare niciodată, ci se reîncarnează în diferite trupuri, din generație în generație. O astfel de învățătură nu este în armonie cu ce ne învață Biblia. Biblia spune că după moarte, omul se transformă înapoi în țărână (Psalmul 104: 29), mortul nu mai știe nimic (Eclesiastul 9:5), nu are putere mentală (Psalmul 146:4), nu mai are nici o parte la ceea ce se face sub soare (Eclesiastul 9:6), mortul așteaptă în mormânt (Iov 17:13), și mortul nu mai trăiește (Iov 14: 1,2; 2 Împărați 20:1).

Deja am văzut din mai multe versete că Biblia se distanțează de teoria nemuririi sufletului, reîncarnare, spiritism și alte practici asemănătoare. Biblia numește aceste lucruri urâciuni. Citim: „Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau

pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul Dumnezeuul tău pe aceste neamuri dinaintea ta.” (Deuteronul 18: 10-12).

Biblia respinge cu desăvârșire învățătura despre nemurirea sufletului, spiritism, reîncarnare și alte filozofii/religii mistice orientale.

Biserica Catolică sperie oamenii cu ideea chinului veșnic. Ei au încercat să convingă oamenii că cei care nu au fost loiali învățăturilor catolice, vor ajunge în iad. Ei spun că există un foc veșnic al iadului și că cei neevlavioși vor ajunge acolo și vor fi chinuți pentru totdeauna în foc și în pucioasă.

Biserica a vândut indulgențe. Ei spuneau că poți să plătești bani bisericii, ca garanție că vei fi supus unei pedepse mai ușoare la moarte și că vei trece prin purgatoriu.

În perioada Reformațiunii, purgatoriul era considerat a fi locul în care oamenii erau pedepsiți pentru faptele lor rele înainte de a fi acceptați în rai. Luther credea că o astfel de învățătură era total nebiblică și era folosită doar pentru a aduce bani în trezoreria Bisericii Catolice.

Biserica Catolică învață că purgatoriul este terenul de mijloc, în care persoana care moare primește o pedeapsă temporară. Ei susțin că cei care ajung în purgatoriu nu pot ieși singuri de acolo, ci pot primi ajutor din partea celorlalți. De aceea unele persoane se roagă pentru cei morți și chiar plătesc bani Bisericii Catolice în speranța unei pedepse mai puțin severe pentru cei din purgatoriu.

De asemenea, papa mai oferea iertare în schimbul banilor. Acestea erau indulgențele. Să explicăm puțin acest concept: dacă o persoană păcătuia, de

exemplu, comitea adulter - încălca una dintre cele Zece Porunci, acea persoană putea să plătească bani pentru a nu mai fi pedepsită pentru acel păcat. ACEEA era iertarea păcatelor. Cei care erau înstăriți își puteau permite să păcătuiască.

Tetzel, unul dintre cei care vindea indulgențe și purtătorul de cuvânt al Bisericii Catolice în vremea lui Luther, declara că pe baza autorității scrisorii indulgenței, toate păcatele comise de cumpărător, precum și păcatele care urmau să fie comise în viitor, erau iertate. Nu era nevoie să te pocăiești de păcat (D'Aubigne, vol. 3, ch. 1). Astfel, oamenii primeau asigurarea că indulgențele puteau să aducă mântuirea nu doar pentru cei vii, ci și pentru cei morți. Ei pretindeau că ceea ce se plătea era pentru ca sufletul să fie eliberat din purgatoriu și să zboare în rai.

De-a lungul veacurilor, oamenii au plătit

foarte mulți bani bisericilor deoarece ei credeau că acest lucru îi ajuta pe cei dragi, care erau în chinul iadului. Biserica Catolică s-a îmbogățit pe baza unor premize false. Astfel, ea a adunat sume mari de bani de-a lungul timpului, ca rezultat al propagandei care se întemeia pe teamă. Ei au putut să construiască multe biserici/catedrale frumoase datorită acestei înșelăciuni și mijloc de a strânge bani. Ar trebui să fie rușinați de modul în care înșelau oamenii.

Dar ce spune Biblia că se întâmplă cu omul când moare? Biblia spune că „plata păcatului este moartea.” (Romani 6:23). Când spune că plata păcatului este moartea, atunci chinul nu mai există. Biblia spune că cei nelegiuți își vor primi pedeapsa după faptele lor (Apocalipsa 20:13). Dacă o persoană a făcut multe fapte rele, atunci va fi pedepsită mai lung/aspru. Profetul Maleahi confirmă acest lucru: „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.” (Maleahi 4:1). Rădăcina tuturor relelor este diavolul numit Satana, iar mlădițele sunt cei nelegiuți. Ei toți vor fi arși ca și miriștea. Un pai lung și umed arde o perioadă mai lungă de timp, dar un pai uscat și scurt va arde pentru puțină vreme. Aceasta ilustrează modul în care cei nelegiuți vor fi pedepsiți. Ei vor fi pedepsiți potrivit cu faptele lor și vor sfârși prin moarte. Dar ei nu vor fi pedepsiți acum în iazul de foc. Noi citim „căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor!” Acest lucru se va întâmpla în viitor, la sfârșitul timpului.

Ioan ne vorbește despre cum vor fi pedepsiți cei nelegiuți în iazul de foc: „Și Moartea și Locuința morților au fost arun-

cate în iazul de foc.” (Apocalipsa 20:15). Același autor explică iazul de foc astfel: „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20:14).

Ioan continuă și scrie: „Dar, cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” (Apocalipsa 21:8).

Ce s-a întâmplat cu cetățile nelegiuite ale Sodomei și Gomorei? Acestea au fost arse de un foc de nestins, dar focul a încetat de îndată ce totul a fost distrus. Biblia descrie acest eveniment astfel: „Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au profitat după trupul altuia, ne stau înaintea ca o

pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic.” (Iuda 7). Ne spune că cetățile și locuitorii ei trebuiau să fie arși de un foc veșnic. Aceasta era pedeapsa pentru imoralitatea lor. Noi știm că aceste cetăți nu ard astăzi. Focul a încetat de îndată ce toate lucrurile au ars și s-au transformat în cenușă. Apostolul Petru explică faptul că soarta Sodomei și a Gomorei este un exemplu a ceea ce se va întâmpla la sfârșitul timpului. El scrie: „Dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire.” (2 Petru 2:6).

Pedeapsa va fi aplicată în viitor.

Isus ne-a dat Cuvântul Său cu privire la această chestiune, spunând: „Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge

din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 13: 40-42).

Din nou vedem aici că pedeapsa va fi aplicată în viitor - la sfârșitul timpului. Cei nelegiuți nu ard acum în focul veșnic al iadului, așa cum învață Biserica Catolică. Din nefericire, această învățătură catolică despre focul veșnic al iadului s-a răspândit și la denomi-națiunile protestante!

Pedeapsta finală a lui Satana este descrisă astfel: „Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău ți-ai spurcat locașurile sfinte; de aceea scot din mijlocul tău un foc care te mistuie și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimic și nu vei mai fi niciodată!” (Ezechiel 28: 18-19).

Nu va exista un chin veșnic, așa cum învață Biserica Catolică. Pedeapsa celor nelegiuți se va încheia prin moarte și cenușă. Focul este de nestins până când pedeapsa se termină. Pedeapsa este veșnică în sensul că focul continuă până când, în mod natural, arde totul, însă doar consecințele pedepsei sunt veșnice. Cuvântul „veșnic” provine din cuvântul grecesc „aion”, care înseamnă o perioadă lungă de timp - o viață, veșnic. Atunci când cei nelegiuți sunt pedepsiți în iazul de foc „o perioadă lungă de timp” sau „o viață” potrivit cu faptele lor, totul se sfârșește prin moarte. Dumnezeu a promis să pună capăt faptelor rele ale diavolului și când toți cei nelegiuți și-au primit pedeapsa, Dumnezeu va crea atunci un cer nou și un pământ nou.

Apostolul Petru scrie despre aceste lucruri: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți gata înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3:13-14). Ioan ajunge la aceeași concluzie: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.” (Apocalipsa 21:1). Aș dori să pun următoarele întrebări celor care continuă să creadă în învățătura despre chinul veșnic: „Unde este iadul atunci când planeta pământ va arde și când marea nu va mai fi?” Cu siguranță nu este pe pământ, deoarece elementele de pe pământ sunt arse. Orice urmă a răului este ștearsă. Nici o urmă de păcat nu va mai rămâne. Va distruge doar experiența celor neprihăniți, dar Dumnezeu a prezis acest lucru. Așadar, tot răul va fi ars și distrus pentru vecie. După ce va scăpa de tot ceea ce este rău, Dumnezeu va crea atunci un pământ și un cer nou. Acolo totul va fi pașnic și bun. Dumnezeu va restabili totul așa cum a fost în grădina Eden înainte de cădere, atunci când comunicarea cu Dumnezeu se făcea față către față. Acolo, pe noul pământ, nu vor mai fi hoți, nu vor mai fi clevetitori, nici ucigași, nici soldați, nu va mai fi nici durere și nici lacrimi. Biblia descrie noul pământ astfel: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 21:4).

Dacă cei nelegiuți ar fi trebuit să trăiască în chin veșnic, ei nu ar avea un loc pe pământ pentru că acesta nu va mai fi, și nici pe noul pământ nu ar avea loc deoarece acolo nu este durere, nu sunt lacrimi sau chinuri.

Cei neprihăniți vor locui pe noul pământ. Fie ca toți cei care citesc acest material să îl accepte pe Isus Hristos și să se roage să primească puterea Duhului Sfânt de a fi martori credincioși ai lui Hristos și să facă parte din poporul Său atunci când îi va chema la El, și ca rezultat, să fie dintre cei neprihăniți, care prin harul lui Dumnezeu, vor moșteni noul pământ!

Teoria despre chinul veșnic este o învățătură îngrozitoare, care este clădită pe frică, așa că poate fi aruncată în foc și arsă! Această teorie nu are nimic de-a face cu dragostea lui Isus. El dorește doar ce e mai bine pentru noi și El i-a permis lui Satana să își facă această lucrare murdară pentru ca toți să vadă că el este cel vinovat pentru tot. Dumnezeu nu forțează pe nimeni. Dar nu la fel stau lucrurile cu diavolul. Când vor fi aduse toate dovezile, Dumnezeu,

în dragostea Sa, îl va distruge pe Satana și pe toți cei care au păcătuit împreună cu el, și care s-au răzvrătit împotriva Celui Prea Înalt. Noi privim înaintea spre ziua judecății și la vremea în care Dumnezeu va crea un pământ nou și un cer nou, acolo unde locuiește neprihănirea și unde dragostea lui Isus locuiește împreună cu pacea și bucuria veșnică.

Biserica Catolică practică și învață botezul copiilor și mirungerea. Botezul copiilor mici își are rădăcina în învățătura lui Augustin despre păcatul originar. El credea că toți copiii se nașteau cu păcat. De aceea, dacă un copil era bolnav și pe moarte, atunci era necesar ca un preot să vină la el și să stropească creștetul copilului cu apă. Se credea că astfel copilul devine creștin și obține mântuirea. Această practică este continuată și astăzi. Dar un copil mic nu a făcut nimic rău. El nu înțelege ce este bine și ce este rău. Această abilitate este dezvoltată mai târziu. Biblia spune că „păcatul este fărâdelege,” (1 Ioan 3:4) și „sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său.” (Ezechiel 18:20).

Acest verset ne spune foarte clar că cei mici, copiii, nu moștenesc păcatul de la

părinți. Doar atunci când ei sunt destul de mari pentru a înțelege și a face diferența între ce este bine și ce este greșit, doar atunci sunt responsabili pentru păcat. Copilul nu are o viață veche de păcat care trebuie să fie îngropată, de vreme ce este inocent până mai târziu. Botezul bebelușilor nu este biblic și de aceea nu este necesar. Adevărul este că, născut într-o lume rea, copilul inocent moștenește natura păcătoasă a părinților și va primi aceeași judecată pe care a primit-o Adam după cădere: „căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3:19). Dar totuși, copilul nu a respins lucrarea de salvare pe care Hristos a făcut-o pentru noi. El are acces prin meritele Sale. Când mamele și-au adus copiii la Isus, El le-a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei... și i-a binecuvântat.” (Marcu 10: 13-16). Isus nu i-a botezat, dar i-a binecuvântat. Și noi ar trebui să facem acest lucru atunci când copiii sunt mici.

În spatele învățaturii despre botezul copiilor, nașii sunt cei care trebuie să creadă în locul bebelușului, deoarece copilul nu își poate exercita credința. Dar Biblia spune: „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10:17). Un copil nu poate înțelege predicarea/învățarea și de aceea nu poate avea propria lui credință. De asemenea mai citim: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit.” (Marcu 16:16). Ca rezultat, cei care vor să fie botezați trebuie să aibă o credință personală. Este greșit ca nașii să acționeze în locul copilului. Preoții și nașii spun că, în timp, până la efectuarea serviciului de mirungere, copilul își va forma o religie proprie, însă nu este nici o garanție pentru acest lucru.

Să privim la câteva exemple din Biblie, unde se vorbește despre botez. Observați, credința este foarte importantă.

Când Filip i-a predicat Evanghelia lui Isus famenului etiopian, acesta i-a răspuns lui Filip: „Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat? Filip a zis: „Dacă crezi din toată inima, se poate.” Famenul a răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.” A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.” (Fapte 8: 26-38).

Când Filip predica Evanghelia în Samaria, foarte mulți au acceptat mesajul. Biblia vorbește despre rezultatele predicării lui Filip: „Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei.” (Fapte 8:12).

Aici ne spune că au fost botezați atât bărbați cât și femei, nu copii.

În istorisirea biblică, citim despre un temnicer care a fost botezat împreună cu toți cei din casa lui. S-ar putea ca unii să spună că printre ei au fost botezați și copii. Dar nu scrie niciunde că acolo ar fi fost și copilași. Se spune însă, că acești oameni au auzit ceea ce se predica și că cei care au fost botezați L-au acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitor personal. Aici citim despre această istorisire: „i-a scos afară și le-a zis: ”Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Pavel și Sila i-au răspuns: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.” Și i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat îndată, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s-a bucurat cu toată

casa lui că a crezut în Dumnezeu.” (Fapte 16: 30-34).

Aici îl avem pe Pavel care îi vorbește temnicerului din Filipi și casei lui. Ei L-au acceptat pe Isus Hristos prin credință și au fost botezați. Dacă acolo au fost prezenți și copii, ei ar fi trebuit să fie mai mari, pentru că Pavel le-a putut împărtăși Cuvântul lui Dumnezeu și lor.

Cuvântul „botez” provine din cuvântul „baptismo” care era folosit în meseria de fierar și care înseamnă scufundarea completă a unui obiect în apă. Dacă fierarul modela o bucată de fier într-un fel anume și dorea ca aceasta să rămână așa, atunci scufunda complet piesa de fier în apă. Prin botez, persoana, în mod simbolic, arată că a acceptat sacrificiul, moartea și învierea lui Isus Hristos. De asemenea, botezul simbolizează procesul care are loc înăuntrul nostru atunci când îngropăm păcatul, punându-l asupra lui Isus, astfel încât El să poată ispăși păcatele, ridicându-ne la o viață nouă în Hristos.

Priviți la următorul verset biblic care descrie acest lucru: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (Romani 6:3-4).

Acest verset ne spune clar că persoana care se botează este scufundată în apă și se ridică la o viață nouă în Hristos. Dar nu același lucru se întâmplă la botezul copiilor/stropire. Biblia numește botez „răspunsul unei conștiințe curate către Dumnezeu”, și spune astfel: „Icoana aceasta

închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățare de învinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos.” (1 Petru 3:21).

Dacă ar fi să semnăm un contract cu cineva, în mod normal, trebuie să știm cu ce suntem de acord, înainte de a semna sau accepta condițiile. Același lucru se aplică și la botez. E important să petreci destul timp înainte de botez în studiu biblic și rugăciune pentru a te familiariza cu termenii înțelegerii/legământului făcut. Acesta este unul dintre motivele pentru care se numește „botezul credinței” sau „botez pentru adulți.” Înainte de botez, noi trebuie să luăm o decizie bine documentată - decizia de a-L lăsa pe Dumnezeu să ne transforme. Trebuie să ne rugăm pentru putere ca să Îl urmăm pe Isus în toate căile. (1 Petru 2:21). Botezul va fi semnul exterior al transformării care deja a avut loc în interior.

Serviciul de mirungere a fost introdus de către Biserica Catolică în timpul secolului al XII-lea. În realitate foarte puțini dintre cei care participă la serviciul acesta cred în Isus Hristos ca și Mântuitor al lor personal. Astfel vedem că această practică nu

își atinge scopul. Martin Luther a renunțat la serviciul de mirungere în timpul său și chiar i-a dat un nume - astăzi i-am spune „efectul celei de-a 100-a maimuțe.” De asemenea, el privea această procesiune ca o formă de înșelare. Prin aceasta vroia să spună că toți acționau la fel ca și ceilalți și își făceau promisiuni care, pe termen lung, nu le puteau păstra. Luther a eliminat serviciul de mirungere.

„Botezul” copiilor și serviciul de mirungere sunt tradiții adoptate de către oameni. Acestea sunt o formă de înlocuire a botezului biblic. Așa lucrează diavolul. El înlocuiește adevărul biblic cu o contrafacere, ceva asemănător, dar totuși diferit. Biblia spune că „este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.” (Efezeni 4:5). Deja am văzut că botezul adevărat nu este botezul/stropirea copilului, ci este botezul credinței, atunci când persoana aude Evanghelia și ia o decizie personală de a accepta mântuirea prin Isus Hristos. Persoana care se botează trebuie să urmeze exemplul lui Isus. Isus a fost botezat la o vârstă adultă (30 de ani) în râul Iordan. Isus nu avea nevoie să fie botezat deoarece El nu avea păcat și de aceea nu avea nevoie de mântuire. Totuși, El a fost botezat pentru a ne oferi un exemplu (Matei 3: 13-

17) pentru ca noi să putem călca pe urmele Sale (1 Petru 2:21).

Am spus că la botez, persoana este scufundată în apă, iar când iese din apă, iese la o viață nouă în Isus. Să ne întoarcem puțin pentru a vedea botezul biblic în comparație cu botezul practicat de Biserica catolică sau protestanții apostatați. Botezul copiilor și serviciul de mirungere sunt tradiții catolice, iar cei care cred că vor fi salvați, pentru că părinții lor au făcut toate aceste ceremonii, au fost din păcate înșelați. Ei nu au experimentat botezul biblic, căci nu există un altfel de botez care să fie valid, decât cel indicat de Cuvântul lui Dumnezeu. Toți cei care îl vor urma pe Isus și vor face ca și El, vor fi botezați cu botezul biblic. Botezul/stropirea copiilor nu reprezintă botezul biblic. Părinții și nașii sunt cei care cred în locul copilului, însă cel care urmează să fie botezat ar trebui să aibă propria lui credință. Isus i-a spus lui Nicodim: „dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:5).

Isus spune că nu putem intra în Împărăția lui Dumnezeu dacă nu ne naștem din apă și din Duh. Acest lucru ar trebui să ne deschidă ochii!

Haiдеți să avem toți parte de botezul lui Isus, botezul credinței! Botezul/stropirea copiilor nu este botez. Este o tradiție omească înșelătoare!

Biserica Catolică spune că există mântuire și prin tainele (sacramentele) bisericii – botezul, participarea la euharistă, sau la spovedanie, etc. Luther a fost învățat cu toate aceste învățături deoarece el a crescut fiind catolic. Într-o zi, în timp ce urca scările lui Pilat, el și-a amintit de versetul care spune: „Cel neprihănit va trăi prin credință.” (Romani 1:17). Luther s-a ridicat atunci în picioare și a realizat faptul că el se târâia în genunchi pentru a obține mântuirea; el credea că faptele te pot salva. Acum strălucia o lumină nouă în mintea lui. El a ajuns să înțeleagă că doar prin credința în Isus Hristos - Mântuitorul lumii, poți fi salvat. Faptele nu ne pot mântui, dar faptele sunt roadele credinței (Matei 5:8). Luther a continuat să studieze acest subiect și a descoperit multe alte versete biblice, importante în Cuvântul lui Dumnezeu, care vorbesc despre neprihănirea prin credința în Isus Hristos. Atunci când venim la Isus așa cum suntem, cu toate păcatele noastre, ne pocăim și ne cerem iertare pentru ele, atunci Isus ne va ierta, și neprihănirea Sa

oferită în dreptul nostru, nemeritată, prin har, va deveni a noastră. Doar gândiți-vă ce ușurare a adus această veste în viața lui Luther. Tu și cu mine, toți putem experimenta aceeași libertate, atunci când urmăm planul lui Dumnezeu.

Să privim acum la câteva versete biblice care ne vorbesc despre semnificația credinței:

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1)

„Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10:17)

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3:16-17)

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem îm-

preună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:4-10)

„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit.” (Marcu 16:16)

Atunci care este rolul faptelor?

Am citit că: „noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10).

Atunci când Ioan Botezătorul a venit și a predicat mesajul pocăinței, el a spus:

„Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră.” (Matei 3:8).

Iacov scrie: „Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.” (Iacov 2:17).

Deci vedem că credința fără fapte este moartă, iar faptele sunt roadele credinței.

Prin credință Abel a adus o jertfă mai bună decât cea a lui Cain,

Prin credință Noe a construit corabia,

Prin credință ei au străbătut Marea Roșie,

Prin credință toți au făcut ceva. Aceasta este neprihănirea prin credință.

Când acceptăm neprihănirea lui Hristos, atunci trebuie să ne rugăm pentru putere, să trăim o viață neprihănită pentru El. Atunci vom fi adevărați martori ai Lui.

„Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că oricine trăiește în neprihănire este născut din El.” (1 Ioan 2:29).

„Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El Însuși este neprihănit.” (1 Ioan 3:7)

Puterea de a avea o viață neprihănită și de a aduce roade nu se găsește în noi, ci în puterea lui Hristos care este în credincios. Pavel afirmă: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2:13).

Între Biserica Catolică și Biserica Luterană a existat un conflict de pe vremea când Luther a început să predice despre neprihănirea prin credință. În 1999, aceste două instituții au creat un document de comun acord, cu privire la neprihănirea prin credință. Acest document a luat ființă după

multe discuții, multă diplomatie și ecumenism. Documentul se numește „Declarația comună”. Această declarație/înțelegere a fost semnată în data de 31 octombrie 1999; la exact 482 de ani după ce Luther a pus aceste teze pe ușa bisericii din Wittenberg, unde mai scotea în evidență și importanța neprihănirii prin credință și doar prin credință. Acest document, Declarația comună, a adus Biserica Luterană înapoi la Roma. În document se spune că poți obține mântuirea prin taine, sacramente.

Protestanții s-au predat, nu Roma

Acum, la 500 de ani după Wittenberg, vedem că protestanții și catolicii îl sărbătoresc pe Luther împreună. Ei minimizează despărțirea majoră a lui Luther de Roma și spun că acum suntem într-o nouă eră și că trebuie să fim împreună pentru a promova pacea pe pământ. Dar această pace se obține prin ecumenism, diplomatie și vot majoritar. Isus a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.” (Ioan 14: 27).

Adevărata pace vine doar atunci când îl primim pe Isus Hristos ca Domn în viețile

noastre, după ce ne-am mărturisit păcatele și după ce Isus ni le-a iertat, când primim neprihănirea Sa, prin har și prin credință. Când credinciosul ia această decizie, atunci el primește Duhul Sfânt ca și sursă de putere în viață și astfel poate călca pe urmele lui Isus - puterea de a face fapte bune.

Lumea nu poate oferi adevărata pace. Cei care aleg să urmeze metodele Romei, care merg împotriva voinței lui Dumnezeu, nu vor primi această pace interioară pe care doar Isus ne-o poate da. Noi trebuie să alegem să Îl acceptăm pe Isus Hristos ca și Mântuitor personal și trebuie să alegem să fim Îl ascultăm. Atunci, vom avea în noi puterea Lui, de a călca pe urmele Sale - pe calea cea strâmtă.

Reformatorii nu înțelegeau toate lucrurile, dar au înțeles ce însemna să accepți mântuirea prin Isus Hristos.

-Anabapțiștii au înțeles semnificația botezului

-Luther a înțeles harul

-Hus a văzut semnificația ascultării

-Wesley a înțeles importanța sfințirii

-Valdenzii au înțeles importanța Bibliei

-Miller a înțeles însemnătatea celei de-a doua veniri a lui Isus.

Dar ce putem spune despre noi? Ei bine, noi am învățat câte puțin despre fiecare din aceste subiecte, de aceea noi avem mai multă cunoștință decât cei care au fost înaintea noastră. Acum trebuie să vedem întreaga imagine. Acum trebuie să predicăm aceste adevăruri, inclusiv credința, harul, mântuirea, viața în Hristos, lucrarea Duhului Sfânt, creșterea în credință, formarea caracterului, roadele Duhului, a doua venire a lui Isus și nu în ultimul rând, să predicăm despre următorul subiect:

Biserica Catolică a schimbat cele Zece Porunci. Din nefericire, Luther a inclus versiunea catolică ale celor Zece Porunci în catehism. El a fost crescut în religia catolică și nu și-a dat seama de greșeala pe care Biserica Catolică o făcea cu privire la cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu.

Ei au scos a doua poruncă din catehism și au împărțit porunca a zecea în două. Apoi, au mai scos o parte din porunca a patra. Probabil că aceasta este cea mai mare amăgire din istoria lumii. Și totuși, sunt foarte mulți care cred că Biserica Catolică este o biserică creștină. Dar un creștin trebuie să îl urmeze pe Hristos și nu trebuie să schimbe nimic din ceea ce a spus sau scris; spre deosebire de ceea ce a făcut

Biserica Catolică, și aceasta nu doar cu Legea lui Dumnezeu. De aceea noi suntem de acord cu Luther și cu reformatorii, care au văzut clar că papa are caracteristicile anti-hristului.

Martin Luther spunea acest lucru astfel:

„Am spus mai înainte că papa era vicarul lui Hristos; acum susțin că el este vrăjmașul Domnului nostru și apostolul lui Satan.” (D'Aubigne, c. 7, cap. 6).

Când a primit bula papală, Luther a scris: „O disprețuiesc și o atac, deoarece este nelegiuită, falsă. Însuși Hristos este condamnat în ea... Mă bucur să suport asemenea necazuri pentru cea mai bună dintre cauze. Simt deja o mai mare libertate în inima mea; căci până la urmă știu că PAPA

ESTE ANTIHRISTUL ȘI CĂ TRONUL LUI ESTE CHIAR TRONUL LUI SATAN.” (D'Aubigne, c. 6 cap. 9.)

Câți luterani mai spun același lucru astăzi? Să punem întrebarea altfel: Este Biserica Luterană cumva antihristul deoarece a acceptat duminica ca și zi de odihnă?

După cum scriam mai devreme, papalitatea a îndepărtat o mare parte a poruncii a patra din catehism.

Porunca a patra spune astfel: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta,

nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” (Exodul 20:8-11).

În a patra poruncă din catehism nu este nimic care să indice faptul că Sabatul zilei a șaptea este adevărata zi de odihnă. Foarte mulți știu bine că Isus a murit vinerea. Biblia numește această zi: ziua de pregătire, ziua dinaintea Sabatului (Marcu 15:42-43). Ziua de după vineri este numită Sabat. Este ziua a șaptea din Biblie și ultima zi a săptămânii.

În timp ce Isus se odihnea în mormânt, ucenicii erau adunați și se odihneau după cum spune porunca (Luca 23:53-56). Următoarea zi a fost duminica. Duminica este prezentată în Biblie ca prima zi a săptămânii. În această zi, Isus S-a sculat dintre cei morți (Marcu 15:42-47; 16:1-6).

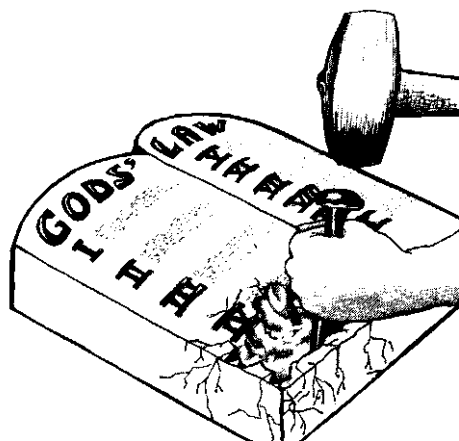
Toți cei care au citit aceste versete pot vedea clar că duminica este prezentată în Biblie ca prima zi a săptămânii, iar Sabatul este ziua a șaptea a săptămânii. Sabatul

este ziua de odihnă scrisă în Biblie. Toți creștinii ar trebui să păzească ziua de odihnă a lui Isus din moment ce Isus a instituit Sabatul zilei a șaptea ca zi de odihnă. Biblia spune că: „toate lucrurile au fost făcute prin El.” (Ioan 1:1-14). Biblia ne mai spune că „Isus este Domn chiar și al Sabatului.” (Marcu 2:27-28). Acest text ne mai spune că Sabatul a fost făcut pentru om. Mulți cred că Sabatul a fost făcut pentru evrei, după cum se spune și în notițele de subsol ale **noii Biblii ecumenice - Biblia 2011**. Dar acest lucru nu este adevărat din moment ce Sabatul fusese deja stabilit de la Creațiune. Noi citim că Dumnezeu a creat în șase zile și S-a odihnit în a șaptea zi. Vedem astfel că sabbatul își are originea la Creațiune și nu a început odată cu învierea lui Isus. Ziua învierii lui Hristos este prima zi de lucru a săptămânii, după ce Isus S-a odihnit în ziua a șaptea. Nu se poate ca Isus să fi avut două zile de odihnă una după alta - prima zi și a șaptea zi a săptămânii. Nu, Isus S-a odihnit în mormânt în ziua Sabatului și a înviat într-o nouă zi de lucru, duminica, prima zi a săptămânii, exact așa cum El, la creațiune, a început să creeze (lucreze) în prima zi a săptămânii.

Nicăieri în Biblie nu spune că Isus ne-a poruncit să încetăm să mai păzim Sabatul zilei a șaptea și să păzim în locul lui prima zi a săptămânii. Dacă ar fi schimbat acest lucru, El ne-ar fi spus foarte clar. De asemenea, ar fi trebuit să schimbe cele Zece Porunci, care spun clar că noi trebuie să păzim Sabatul zilei a șaptea ca zi de odihnă. Mai mult decât atât, Dumnezeu nu se schimbă, lucru pe care ni-l spune și Biblia:

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8).

„Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb.” (Maleahi 3:6).

„Iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” (Isaia 40:8).

Biserica Catolică declară fără echivoc faptul că ei au schimbat ziua de odihnă. În catehismul Romano Catolic scrie:

Întrebare: Care zi este ziua Sabatului?

Răspuns: Sâmbăta este ziua Sabatului.

Întrebare: De ce păzim duminica în loc de sâmbătă?

Răspuns: Păzim duminica în locul sâmbetei deoarece Biserica Catolică, în Conciliul de la Laodiceea (336 d. Hr.) a transferat solemnitatea zilei de Sabat asupra zilei duminicii.

Întrebare: Aveți și altă metodă de a dovedi că biserica (Romano-Catolică) are puterea de a institui sărbători sau precepte?

Răspuns: Dacă nu ar fi avut o astfel de putere, nu ar fi putut să facă lucrul cu care sunt de acord toate religiile moderne, nu ar fi putut institui păzirea duminicii, prima zi a săptămânii, în locul păzirii sâmbetei, ziua a șaptea a săptămânii, o schimbare pentru care nu există autoritate scripturistică.

Sursa: „Doctrinal Catechism”, pag. 174 și „The Convert’s Catechism of Catholic Doctrine” (ediția 1977), pag. 50.

Este interesant de observat că duminica, în limba engleză Sunday, înseamnă „ziua soarelui” (the day of the sun) și nu „ziua Fiului” (the Son’s day). Împăratul Constantin a fost primul care a instituit ziua duminicii ca și zi de odihnă, prin legea dată în 321 d. Hr.: „toți judecătorii și oamenii cu vază, cei care se ocupă cu diferite meșteșuguri, să se odihnească în venerabila zi a soarelui; dar celor care locuiesc la

țară, li se acordă libertate deplină de a se ocupa de treburile gospodăriei.”- History of the Christian Church, ediția a 5-a, vol.3, pag. 380.

Repet, duminică (Sunday) înseamnă ziua soarelui, nu ziua Fiului.

Schimbarea testamentului

Este foarte evident că Biserica Catolică a falsificat testamentul. Testamentul se scrie de obicei, cât persoana este încă în viață. Atunci când o persoană moare, testamentul intră în vigoare și nimeni nu mai poate schimba conținutul testamentului. Dacă totuși cineva schimbă testamentul, atunci acesta se consideră fals. Biserica Catolică a făcut exact acest lucru. Ei au falsificat un astfel de document prin faptul că au schimbat cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, inclusiv Sabatul, după moartea lui Isus. Noi vedem că ei au făcut aceste schimbări la aproximativ 300 de ani după moartea lui Isus. Probabil că acest fapt este cea mai mare falsificare de documente din istorie și această nelegiuire este consemnată în cărțile cerului. Consecințele acestui fapt au avut o mare influență. Milioane de oameni au fost înșelați din cauza acestei falsificări. Noi simpatizăm cu acești oameni care și-au pus încrederea în preot/pastor și au crezut că ei predică adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar acum a venit vremea să demascăm înșelăciunile și persecuțiile Bisericii Catolice astfel încât bărbații și femeile să se poată întoarce de la păzirea învățăturilor nebiblice ale Bisericii Catolice.

Papa Ioan Paul al II-lea recunoștea în scrisoarea sa apostolică Dies Domini: „De aceea creștinii, numiți astfel pentru a proclama libertatea câștigată prin sângele lui

Keeping the Lord's Day Holy

John Paul II

DIES DOMINI

CATHOLIC TRUTH SOCIETY

Hristos, au consimțit că aveau autoritatea de a transfera semnificația Sabatului asupra zilei Învierii.” (Dies Domini, punctul 63, publicat în mai 1998).

El mai scria următoarele: „bogățiile spirituale și pastorale ale duminicii, după cum ne-au fost transmise de către tradiție.”

Vedeți care este veriga slabă în declarația papei? Papa recunoaște deschis că păzirea Sabatului a fost transferată asupra zilei duminicii. Biserica Catolică a consimțit că are autoritatea de a face această schimbare. Aici ei plasează autoritatea lor deasupra autorității Bibliei. Ei au decis că au autoritatea de a face această schimbare în privința zilei de odihnă.

Papa a mai admis faptul că duminica, ca zi de odihnă, este o tradiție. De ce nu pot fi și celelalte biserici la fel de sincere ca și Biserica Catolică și să recunoască faptul că duminica este o tradiție? Este total greșit ca Biserica Catolică să transfere însemnătatea Sabatului asupra zilei Învierii - drept

pe care ei nu îl au - și totuși, admit că ei sunt cei care au făcut această schimbare. La judecată, se va face cunoscut nu doar dacă ne-am mărturisit păcatele, ci și dacă am fost dispuși să ne pocăim și să urmăm pe calea Domnului.

Înțeleptul Solomon spune: „Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria fiecărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Eclesiastul 12:13-14).

Să privim la câteva citate care provin din surse catolice:

„Cu mai bine de o mie de ani în urmă, înainte de existența protestanților, Biserica Catolică, prin virtutea trimeriei ei divine, a schimbat ziua de închinare din Sâmbătă în Duminică.” (Catholic Mirror, septembrie 1893).

„Duminica este semnul autorității noastre. Biserica este mai presus de Biblie, și acest transfer al păzirii Sabatului (asupra duminicii) este dovada acestui fapt.” (Catholic Record, Londra/Ontario, 1 septembrie 1923).

Vedem din nou același lucru: Biserica Catolică recunoaște că este mai presus de Biblie. Ea susține că are autoritate divină pentru a schimba vremile și legea (Daniel 7:25), o autoritate care nu este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Când Isus a fost ispitit de diavol, El l-a trimis către Cuvântul lui Dumnezeu. El a spus: „Stă scris” (Matei 4:10). Isus a lăsat ca Scriptura să fie autoritatea. Cei care nu îi permit Scripturii să le fie autoritate, ace-

ia nu au nici o autoritate, deoarece aceasta se găsește doar în Cuvântul lui Dumnezeu.

... dar au schimbat ucenicii ziua de odihnă?

Unii spun că ucenicii au început să păzească duminica în locul sâmbetei, ca zi de odihnă în amintirea învierii Domnului Isus. Biblia nu ne spune nimic despre o astfel de schimbare. După ce vom citi toate cele opt referiri din Biblie cu privire la prima zi a săptămânii, nu vom găsi nici o poruncă sau idee care să spună că în acele zile, creștinii păzeau duminica, prima zi a săptămânii, în locul sâmbetei, a șaptea zi a săptămânii. (Matei 28:1; Marcu 16:2,9; Luca 24:1; Ioan 20:1,19; Fapte 20:7; 1 Cor. 16:2).

Din contră, în Faptele Apostolilor citim că ucenicii au continuat să păzească Sabatul așa după cum i-a învățat Isus. (Fapte 13:14-15; 13: 42-44; 16:12-13; 18:3-4).

Conciliul din Trento

Conciliul din Trento (1545-1563) a fost conciliul cu cea mai mare autoritate pe care Biserica Catolică l-a susținut. Obiectivul principal al acestui conciliu a fost „stabilirea definitivă a doctrinelor Bisericii ca răspuns la toate ereziile protestanților.” – Catholic Encyclopedia, vol. XV, „The Council of Trent”.

Autoritatea bazată pe tradiția bisericii versus autoritatea biblică, a fost un subiect foarte dezbătut la acest conciliu al bisericii. S-a ajuns la o decizie finală în timpul ultimei întâlniri, și este important să menționăm că argumentul care a ajutat ca tradiția să câștige în detrimentul Bibliei a fost schimbarea Sabatului (a zilei de odihnă). Ei au spus atunci că această schimbare este dovada că autoritatea bise-

riciei este mai presus de Biblie. Concluzia este descrisă astfel: „În cele din urmă... am pus deoparte toate șovăielile. Arhiepiscopul din Reggio a ținut un discurs în care a declarat deschis că tradiția este mai presus de Scriptură. Autoritatea bisericii nu poate fi astfel legată de autoritatea Scripturii, deoarece biserica a schimbat circumcizia în botez și Sabatul în duminică, nu din porunca lui Isus, ci cum spun ei, datorită autorității sale.” (J. H. Holtzman, Canon și tradiție, publicat în Ludwigsburg, Germania, în 1859, pag. 263).

Acum am ajuns în mijlocul problemei. Protestanții și reformatorii spuneau, și spun și astăzi, că Biblia și doar Biblia este temelia și autoritatea pentru credința și învățăturile lor. Dar protestul Bisericii Catolice împotriva protestanților este: Nu, protestanții nu au doar Biblia ca și autoritate deoarece ei păzesc prima zi a săptămânii așa cum e prezentată ea în Biblie duminică, în timp ce Biblia ne spune că noi ar trebui să păzim ziua a șaptea, sâmbăta, ca zi de odihnă. În acest punct suntem de acord cu catolicii. Ei recunosc cu sinceritate că ei au schimbat ziua de odihnă, din sâmbăta în duminică, din ziua a șaptea a săptămânii, în prima zi a săptămânii. În același timp, ei îi mustră pe protestanți și pe reformatori pentru că ei pretind că urmează Biblia, dar în realitate ei nu fac acest lucru, deoarece urmează tradiția catolică, păzind prima zi a săptămânii ca zi de odihnă.

„Protestanții mai au o singură scăpare. Adică să ia poziție fermă și deplină doar pentru „cuvântul scris”, Biblia și numai Biblia. Nu este prea târziu pentru protestanți să dea înapoi. Vor face ei acest lucru? Vor sta ei cu tărie de partea credinței protestante? Sau vor să aibă aceeași poziție nejus-

tificată, contradictorie, și nimicitoare prin care spun că sunt protestanți, și totuși, stau pe teren catolic și urmează autoritatea Bisericii Catolice? Vor păzi ei Sabatul Domnului, ziua a șaptea, potrivit Scripturii? Sau vor păzi duminica, conform tradiției Bisericii Catolice?” (Catholic Mirror, 2, 9, 16 & 23 septembrie 1893, broșuri cu titlul Provocarea Romei).

Prieten drag! Ce poziție vei lua tu în acest caz?

Martin Luther a îndrăznit să stea împotriiva Bisericii Catolice și să o mustre, biserică pe care mai târziu a părăsit-o. El nu avea o înțelegere clară a faptului că Legea lui Dumnezeu a fost schimbată, inclusiv a schimbării zilei de odihnă. Cei care au dus mai departe lucrarea lui de reformă ar fi trebuit să avanseze mai mult decât Luther, dar în schimb, ei s-au întors înapoi la Roma.

Protestanții au procedat greșit în privința zilei de odihnă. Ei au acceptat tradiția catolică și astfel au eșuat în a-și atinge scopul, acela de a urma Biblia și numai Biblia ca singură autoritate pentru credința și învățăturile lor. Protestanții, treptat, s-au întors la Roma ca rezultat al apostaziei. Acest compromis, și unirea lor, va fi comemorat atunci când vor sărbători jubileul de 500 de ani a lui Luther și despărțirea lui de Biserica Catolică. Este unitate în sensul că nu mai există (cu mici excepții) protestanți adevărați, iar protestanții de astăzi urmează Biblia și tradiția, la fel ca și Biserica Catolică.

Acum putem studia câteva dintre tradițiile nebiblice ale Romei care au fost acceptate și de Biserica Luterană, și de multe alte biserici protestante:

Biserica Luterană urmează tradiția de a păzi duminica, tradiție care nu își are rădăcina în Biblie. Ei păzesc prima zi a săptămânii, după cum este numită în Biblie, în loc de a păzi Sabatul biblic, ziua a șaptea a săptămânii.

Biserica Luterană urmează tradiția botezului copiilor, care nu are rădăcini biblice, în locul botezului credinței.

Biserica Luterană urmează tradiția serviciului de mirungere, prin care tinerii de 13-14 ani își confirmă credința, pe care nu și-au ales-o ei, atunci când au fost „botezați” ca și copii.

Care este avertizarea puternică pe care le-o spune Isus celor care îi înșeală pe alții? Isus a spus: „Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării. Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!” (Matei 18:6-7).

Concluzie:

Reformațiunea nu a avut succes pe termen lung, deoarece nu a urmat Biblia și numai Biblia. Faptul că cei care sunt reprezentanții Reformațiunii și ai Protestantismului păzesc duminica drept zi de odihnă, este dovada clară a acestui lucru!

Mulți afirmă că Reformațiunea s-a sfârșit o dată cu Luther, dar aceasta trebuie să continue până la sfârșitul timpului. Luther a avut o sarcină imensă de îndeplinit în răspândirea luminii pe care Dumnezeu i-a dat-o, și pe care trebuia să o împărtășească și altora. Dar el nu a primit toată lumi-

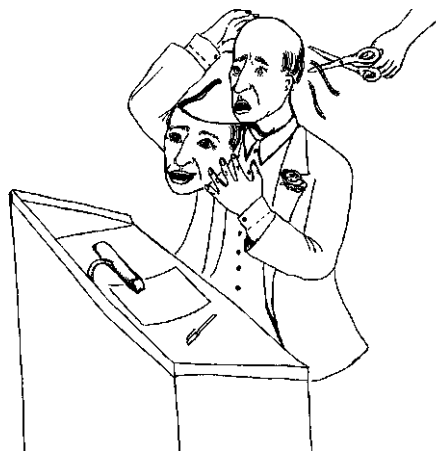
na pe care lumea trebuia să o primească. Din timpul lui până astăzi, noi suntem cei cărora le-a fost dată lumina cu privire la Scriptură și la adevărurile noi, ce ne-au fost descoperite.

Ce s-a întâmplat cu credința biblică a reformatorilor? Astăzi avem nevoie de un nou reformator, sau chiar de mai mulți. Oamenii au nevoie să vadă învățăturile înșelătoare care există în multe biserici. În același timp, oamenii trebuie să audă un mesaj biblic clar și adevărat, mesaj care este pentru timpul nostru, la fel ca cel pe care îl găsim în Apocalipsa capitolul 14, versetele 6-12 și în capitolul 18 cu versetul 4. Cine va sta în picioare pentru cauza lui Dumnezeu, așa cum a stat curajosul Luther?

Astăzi s-ar părea că puterile corupte ale acestei lumi vor câștiga această bătălie. Biblia ne spune că aceste puteri, fac război împotriva lui Hristos și împotriva acelor care sunt de partea Lui, însă Apocalipsa 17:12-14 ne arată clar, că Dumnezeu este Cel care deține controlul și că El stabilește limitele. Cei care sunt de partea Lui vor fi cei biruitori în marea bătălie reformatoare, care va ține până la sfârșitul timpului!

Ultimul mare test

Biblia ne descoperă că ultimul test de pe pământ, chiar înainte de venirea lui Isus Hristos, Mântuitorul acestei lumi, va fi testul cu privire la închinare. Biblia ne descrie acest test astfel: „I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu

poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.” (Apocalipsa 13: 15-17).

Deci testul va fi dacă ne închinăm lui Dumnezeu ca și Creator, sau „fiarei”, primind astfel semnul ei. Repet: aceasta este o problemă care are legătură cu închinarea, nu cu microcipurile. Mulți cred că semnul fiarei este un microcip. Microcipurile, împreună cu un sistem electronic, pot fi folosite ca un mecanism de control al celor care nu primesc semnul fiarei și care nu vor mai putea să vândă sau să cumpere.

Se vor elimina monedele și bancnotele și se vor folosi doar cardurile. În aceste carduri vor fi microcipuri, care mai pot fi implantate și în corp, spre exemplu, sub piele. Nu este o problemă să blochezi un card. Cei care nu primesc semnul fiarei vor fi pedepsiți, deoarece ei nu sunt ascultători/loiali puterilor pământești. Pedepsa lor va fi că nu vor mai putea cumpăra sau vinde. Acolo unde scrie despre semnul fiarei, că va fi pus pe frunte sau pe mână, este de fapt o referire simbolică. Fruntea simbolizează decizia (înțelegerea), iar mâna sim-

bolizează acțiunea sau lucrul. (Deuteronomul 11:18). Deciziile le luăm cu ajutorul lobului frontal din creier. Noi putem, fie să alegem să acceptăm cu mintea semnul fiarei, ori prin acțiunile noastre.

Biblia spune că noi trebuie să ne închinăm Celui care a creat cerurile, pământul și marea. Porunca a patra ne spune foarte clar, Cui trebuie să ne închinăm - Celui care a creat în șase zile și care S-a odihnit în ziua a șaptea. Ziua de odihnă are de-a face cu închinarea, și acesta este

punctul care va fi pus

în discuție, chiar înainte de venirea lui

Isus. Trăim într-

un timp în care

liderii mondiali

luptă pentru ca

duminica - prima

zi a săptămânii,

sa fie

ziua de odihnă,

ziua familiei și

zi de închinare. În

Europa, Alianța Eu-

ropeană pentru ziua

de duminică este foarte

activă în încercarea de a face

ca duminica să fie ziua de odihnă săptămânală și zi pentru familie. În SUA, sunt

foarte multe mișcări religioase foarte răspândite care lucrează pentru îndeplinirea

aceluiași scop, precum Coaliția Creștină și

Alianța Zilei Domnului, printre altele.

Ca zi de odihnă, duminica merge împotriva

Cuvântului lui Dumnezeu și a celor Zece Porunci, care ne spun că noi ar trebui

să ne închinăm lui Dumnezeu, în ziua pe care Domnul a pus-o deoparte, ca zi de

odihnă - Sabatul, ziua a șaptea a săptămânii.

nii din Biblie. Lumea, va fi în curând pusă la încercare, pentru a se vedea dacă închinarea se va face Celui care a creat cerurile și pământul, păzind astfel ziua Lui de odihnă sau se vor închina și îi vor fi loiali „fiarei” (papalității) primind semnul ei.

Deja am citit câte-

va fragmente care

aparțin Bisericii

Catolice în care

se spune că ei

au un semn.

Ei spun că

acest semn este

un indiciu al

autorității lor de

a schimba vreme-

le și legea și de a

stabili noi tradiții, din

cauza că ei au schimbat

ziua de odihnă. Biblia ne

descoperă că aceste lucruri se

vor întâmpla. În Daniel 7:25, citim că

biserica va schimba vremele și legea.

Noi am văzut că ei au schimbat ziua de

odihnă din Sabat (sâmbătă), în duminică.

Acum că știm toate aceste lucruri, căreri

autorități ne vom supune?

Alegerea pe care o facem are consecințe

pentru viață sau pentru moarte, deoarece

acum avem toată informația necesară des-

pre lucrurile pe care biserica apostată le-a

făcut, în ce privește ziua de odihnă. Biblia

spune: „Deci cine știe să facă bine, și nu face, săvârșește un păcat!” (Iacov 4:17).

Decizia de a ne închina Celui care a creat, sau de a ne închina „fiarei și de a primi semnul ei” este o decizie cu care ne vom confrunta în curând. Vom avea de-a face cu acest lucru atunci când „semnul fiarei” = păzirea duminicii, dat de papalitate, va fi impus prin lege. (Apocalipsa 13:15-16).

Noi ar trebui să luăm această decizie

astăzi, deoarece nimeni nu are siguranța zilei de mâine.

Astăzi este ziua mântuirii. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” (Evrei 3:7-8).

Când alegem să Îl urmăm pe Isus astăzi, ne va fi mai ușor să Îl urmăm mâine!

Luați în calcul cu atenție următoarele versete:

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14:15).

„Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui.” (1 Ioan 5:2-3).

„Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.” (1 Ioan 2:4-5).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine.” (Ioan 10:27).

Apel final:

Scriind despre aceste înșelăciuni, noi vrem să avertizăm lumea împotriva Bisericii Catolice ca și sistem, care se află în spatele multor înșelăciuni și greșeli în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu, dar noi nu judecăm catolicii ca și indivizi. Noi avem în vedere sistemul catolic și îl comparăm cu Cuvântul lui Dumnezeu.

De aceea sperăm că aceste scrieri îi vor ajuta atât pe catolici, cât și pe ceilalți să ajungă la concluzia corectă.

Credem că există persoane sincere, cu intenții bune, în diferite denominațiuni, inclusiv în Biserica Catolică. Mulți vor lua poziție împotriva minciunilor, inclusiv a schimbării celor Zece

Porunci, și se vor despărți

de legăturile care îi țin în întuneric, atunci când vor descoperi tradițiile inventate de oameni, tradiții care s-au strecurat în diferite biserici. Deasemenea, credem că cei care vor ieși din aceste biserici vor fi martori puternici la încheierea lucrării lui Dumnezeu. Apelul Bibliei se îndreaptă spre cei care sunt în Babilon (catolicismul și protestantismul apostaziat): „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:4).

Potrivit cu acest text, este foarte clar că mulți dintre copiii lui Dumnezeu sunt în

Babilon. Se poate ca majoritatea copiilor lui Dumnezeu să fie astăzi în Babilon? Atunci când ei vor vedea lumina din Cuvântul lui Dumnezeu și își vor da seama că au fost înșelați, la fel ca și Martin Luther, ei vor răspunde chemării Bibliei de a ieși afară din Babilon și de a avea cuvântul clar al Bibliei drept autoritate.

Dacă te afli într-o biserică în care se predică/promovează una dintre aceste învățături nebiblice pe care le-am descris în cele zece puncte, va trebui să ieși din acea biserică pentru a nu primi judecățile lui Dumnezeu care cad peste cei nelegiuiți. (Apocalipsa 21:8). Nu te ajută dacă ești cu un picior în Babilon și cu celălalt de partea lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim 100% de partea lui Dumnezeu. Să nu crezi că vei fi salvat deoarece ești parte a majorității. Biblia ne

spune că la sfârșit va fi o rămășiță - a celor care spun că sunt poporul lui Dumnezeu. Biblia ne descrie această rămășiță în câteva cuvinte: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)... nu în propria noastră putere, ci cu puterea lui Dumnezeu în viețile noastre. (Filipeni 2:13). Aceasta este rămășița credincioasă a lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului. Ei au același gând, la fel ca și urmașii lui Isus în ziua Cinzecimii. Ei sunt la fel ca Hristos. (Galateni 5:22). Fie ca noi toți să fim parte a acestei rămășițe!

Nu poți să fi cu un picior de partea tradițiilor catolice și cu celălalt de partea Bibliei. Trebuie să alegi! 100% de partea tradițiilor catolice, sau 100% de partea Bibliei!

Calde salutări de la
Abel și Bente Struksnes
Vestrumsbygda 26, 2879 Odnes, Norvegia

www.endtime.net

Pentru mai multe informații despre acest subiect și alte
subiecte asemănătoare, accesează

www.amazingfacts.org

www.amazingdiscoveries.org

www.greatcontroversy.net

100 de cărți gratuite!

Primele 100 de persoane care vor scrie
la această adresă vor primi cartea
Tragedia Veacurilor Gratuit

Jarai Zsolt. str. Livezii, nr. 7, Sarmasu, jud. Mures,
Romania, code:547515.

E-mail: tragediaveacurilorgratuit@gmail.com

*500 de ani
după Luther:*

***10 teze noi
pe ușa
bisericii!***

from:

www.DrMartinLuther.info

1 John 5:7, 8

***pamphlet: „2017 - 500 Years after
Luther!“ endtime.net, p.13***

Quote: **[4.]** The Catholic Church believes that the Virgin Mary was taken up to heaven and that our prayers are to come to her first, in order to reach Jesus and the Father. This is something Catholics have fabricated themselves, since Mary has been dead for around 2000 years. She lies in the grave just like all others who have died and await the resurrection morning. (1 Thessalonians 4:15-17).

The Bible clearly states that ***“there are three that bear record in heaven, the Father, the Word, and the Holy Ghost: and these three are one.”*** (1 John 5:7). We find this text in the King James Bible and in the Groundtext Textus Receptus, but not in the Catholic Bibles and their Groundtext Codex Vaticanus. The Catholic Church suggests that there are four special, holy people in heaven, where Mary is the fourth and the one that they pray to.

**Dictionary of Theology and Church II (cath.), p. 1272,
Herder Publisher (excerpt):**

“COMMA Johanneum (CJ.) is a secondary (in the view of textual criticism), inconsistently transmitted addendum to 1 John 5:7: “there are three that bear record in heaven, the Father, the Word, and the Holy Ghost: and these three are one.” The Fathers of the Eastern Church were not familiar with the CJ until the Middle Ages; it has evolved from a Trinitarian interpretation (also detectable in the works of Tertullian and Cyprian) and could be found in the relation of the latter tradition in the print editions of the Greek New Testament including the edition of Erasmus, its 3rd edition and in the textus receptus. The majority of reformers militated against 'Comma Johanneum'."

The Sacred Scriptures, Editor, Vol. III:

For more than a hundred years it is well known that the so-called “Comma Johanneum” in 1st John 5:7 to 8 has been an addendum in different translations of the Bible. In the fourth and the fifth centuries AD at the latest, changes were made in the word of God due to some additions.

However, in which way did some traditions - including the “Comma Johanneum” and other Trinitarian texts - reach the copies of the original text and then even the Holy Scripture?

In the early copies comments were written at the margin. Later copyists inserted some marginal notes into the biblical text. Also translators (and later even the printers) sometimes brought their own views influenced by the tradition, into the translation.

Once, only a few wealthy could afford buying a copy of the Scriptures. For the common people the word of God was hidden out of reach behind monastery walls. Just recently it has been found out from documents, what happened in that time. The so-called "Comma Johanneum", the verse in 1st John 5:7-8 has secretly been inserted into the biblical text.

This text inserted in 1 John 5:7-8 "in heaven, the Father, the Word and the Holy Ghost, and these three are one. And there are three that bear witness on earth: "cannot be found in any of the known Greek manuscripts before the 11th century after Christ."

In 1920, Albrecht Ludwig published his translation of the New Testament. There we read the the following notice concerning 1 John 5:7 and 8:

"These words cannot be found with any of the ancient church fathers, who treated the doctrine of the Trinity from the third to the fifth century. They are also not present in any Greek manuscript before the 15th Century. Only around 400 AD, the words appear in the Western Church. This then inserted the words into the Latin Vulgate in the Middle Age and from then on into the Greek text. Moreover, the words are missing in all the old translations, even in the manuscripts of the Vulgate before the 10th Century. "

“Erasmus kept his promise having added the passage to [1]John 5:7, 8], its third edition (of 1522), however expressing his suspicion in an extensive footnote that the handwriting [the found Greek manuscript containing this addendum] was made specially to refute him. Among the thousands of Greek manuscripts that have been checked since the time of Erasmus, there are only three further ones which contain this spurious passage... The earliest known quotation from the “Comma” is a treatise dating from the 4th Century that can either be attributed to the student or his Priscillian, the Spanish bishop Instantius. The “Comma” was probably originally part of an allegorical interpretation of the “three witnesses” in the text and may have stood as a side note in a Latin manuscript of the first Letter of John, from where it came into the Old Latin Bible yet in the 5th Century. ”

(Quotes from: “The text of the New Testament/ New Testament Introduction to the Textual Criticism ‘; III The pre-critical period: Textus Receptus” - BM Metzger, 1966)

The more astonishing is the fact that this dubious text in the revised edition of the popular “Schlachter 2000” suddenly reappears. At least it is admitted on page 1354 in the appendix of the new “Schlachter Version 2000”:

“1 John 5:7-8 (the so-called “Comma Johanneum”): (7) Because there are three to bear witness in heaven: the Father, the Word and the Holy Ghost, and these three are one, (8) and three are the ones who bear witness on earth: the Spirit, the water and the blood, and these three are the same. The words printed in italics are missing in the

majority text."

It has been unfortunately forgotten to be added that the "Comma Johanneum" was neither included in the Schlachter's own translation. A text review of Schlachter's Bible translation dated 1905 (at least sixteen editions had been published until 1922) regarding the "Comma Johanneum" has shown that the spurious text cannot be found in 1 John 5:7, 8. Like Dr. Martin Luther, Franz Eugen Schlachter would certainly neither allow that later generations ever dare adding fake text in his translation.

Biblical and Theological Encyclopedia, Vandenhoeck & Ruprecht 1959:

"In the late fourth century the doctrine of the Trinity of God was formulated by the Church. The Bible itself does not contain an explicit statement of the Trinity of God at any point."

The only apparent exception is the so-called <Comma Johanneum>, one Western addendum of the fourth century to 1 John 5:7: "For there are three who bear record in heaven: the Father, the Word and the holy Ghost. And these three are one". It is apparent that this formulation, which found entrance into some late Greek manuscripts and was admitted in its translation after Luther, should replace the missing literal script basis" (p. 607).

1 Timothy 6:13-16

***pamphlet: „2017 - 500 Years
after Luther!“ endtime.net, p.16***

Quote: [6.] The Bible says that it is only Jesus that has immortality. It is written: ***“who is the blessed and only Potentate, the King of kings, and Lord of lords; who only hath immortality.”*** (1 Timothy 6:15-16). Only God is immortal. Humans are mortal, but when Jesus comes again, they will at that time be clothed with immortality.

The Sacred Scriptures, Editor:

1 Timothy 6:13-16

13 ***I give you charge in the sight of YAHWEH, who gives life to all things, and before the Messiah Yahshua, who before Pontius Pilate witnessed a good confession;***

14. ***That you keep this commandment without spot, unrebukeable, until the appearing of our Master Yahshua the Messiah:***

15. ***Which in his times he shall show, who is the blessed and only Potentate {YAHWEH}, the King of kings, and Sovereign/Master of rulers (Master of master):***

16. *Who only has immortality {YAHWEH!}; dwelling in the light which no man can approach to, whom no man has seen, nor can see: to whom is honor and everlasting kingdom! Amen.*

Romans 10:17

So then faith comes by hearing, and hearing by the word of YAHWEH.

John 3:16

For YAHWEH so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whoever believes in him should not perish, but have everlasting life.

John 17:3

And this is life eternal, that they should know you the only true God/Elohim {YAHWEH} , and him whom you did send, even Yahshua the Messiah!

John 8:28-29

Then said Yahshua to them, When you have lifted up the Son of man, then shall you know that I am he, and that I do nothing of myself; but as my Father taught me, I speak these things.

And he that sent me is with me; the Father has not left me alone; for I do always those things that please him.

1 Corinthians 11:3

But I would have you know, that the head of every man is the Messiah; and the head of the woman is the man; and the head of the Messiah is YAHWEH.

John 14:28

You have heard how I said to you, I go away, and come again to you. If you loved me, you would rejoice, because I said, I go to the Father: for my Father is greater than I.

John 6:57

***As the living Father has sent me, and I live by the Father:
so he that eats me, even he shall live by me.***

Ephesians 4:4-6

4 There is one body, and one Spirit, even as you are called in one hope of your calling;

5 One Master {= Yahshua}, one faith, one baptism,

6 ONE GOD/ELOHIM {=YAHWEH} and Father of all, who is above all, and through all, and in you all.

1 John 2:22-23

Who is a liar but he that denies that Yahshua is the Messiah (and pronounce him as a second god)? He is the antichrist/antimessiah, that denies the Father and the Son.

Whoever denies the Son (pronounce the Son as a second god!), the same has not the Father: he that confesses the Son has the Father also.

2 John 1:7-11

7 For many deceivers are entered into the world, who confess not that Yahshua the Messiah has come in the flesh. This is a deceiver and the Anti-Messiah/Antichrist.

8 Look to yourselves, that we lose not those things which we have worked, but that we receive a full reward.

9 Whoever goes onward and lives not in the teaching of the Messiah, has not YAHWEH: He that abides in the teaching of the Messiah, he has both the Father and the Son.

10 If there come any to you, and bring not this teaching, receive him not into your house, and give him no greeting:

11 For he that gives him greeting partaker in his evil works.

1 Corinthians 15:22-28

22 For as in Adam all die, even so in the Messiah shall all be made alive.

23 But every man in his own order: the Messiah the first fruits; afterward they that are the Messiah's, at his coming.

24 Then comes the end, when he shall deliver up the kingdom to YAHWEH, even the Father; when he shall have put down all rule and all authority and power.

25 For he must reign, till he has put all his enemies under his feet.

26 The last enemy that shall be abolished is death.

27 For, he has put all things under his feet. But when he says, all things are put under him, it is manifest that he is excepted which did put all things under him.

28 And when all things shall be subdued to him, then shall the Son also himself be subject to him that put all things under him, that YAHWEH may be all in all.

Judah 1:24-25

Now to him that is able to keep you from falling, and to present you faultless before the presence of his glory with exceeding joy,

To the only God/Elohim {YAHWEH} our Savior, through Yahshua the Messiah our Master/Sovereign, be glory and majesty, dominion and power, before all time, and now, and forever more! Amen.

Revelation 21:3-4

And I heard a great voice out of heaven saying, Behold, the tabernacle of YAHWEH is with men, and he will dwell with them, and they shall be his people, and YAHWEH himself shall be with them, and be their God/Elohim:

And YAHWEH shall wipe away all tears from their eyes; and there shall be no more death, neither sorrow, nor crying, neither shall there be any more pain: for the former things are passed away.

Matthew 28:1 ...

***pamphlet: „2017 - 500 Years
after Luther!“ endtime.net,
pp. 30, 31***

Quote: [10.] In the fourth commandment of the catechism, there is nothing that indicates that the seventh-day Sabbath is the true day of rest. Most people are well aware that Jesus died on Friday. The Bible calls this day the preparation day, the day before the Sabbath (Mark 15:42-43). The day after is called the Sabbath. It is the Bible's seventh and last day in the week. As Jesus rested in the grave, the disciples were gathered and rested according to the commandment (Luke 23:53-56). **The next day was Sunday. Sunday is the Bible's first day of the week. On this day Jesus arose from the dead.** (Mark 15:42-47; 16:1-6).

All who read these texts can clearly see that Sunday is the Bible's first day of the week and the Sabbath is the seventh day of the week. The Sabbath is the Bible's day of rest.

The Sacred Scriptures, Editor:

Matthew 28:1

ERASMUS 1516 A.D. = ***But in the evening of the Sabbath * / because it is grow dusky / Sabbath (on a Saturday) / Miriam of Magdala and the other Miriam / came to see the grave.***

CONCORDANT BIBLE 1980 A.D. = ***But that was in the evening between the Sabbaths *. As the morning dawned at one of the Sabbath days, Mary/Miriam, the Magdalene / of Magdala and the other Mary/Miriam, came to look after the tomb.***

Mark 16:1-2

1 ***And when the Sabbath was past, Miriam of Magdala, and Miriam the mother of Jacob/James, and Salome, bought spices, that they might come and anoint him.***

2 LUTHER 1522 A.D. = ***And they came to the grave on a Sabbath*** (means: on one of the two Sabbaths) ***very early / for sun was rising.***

2 BIBLE CONCORDANT 1964 + 1980 A.D. = ***So they came on one of the Sabbaths to the grave, very early in the morning, at sunrise.***

Mark 16:9

ERASMUS 1516 A.D. = ***But Yahshua / since he had been raised early on the first (??) Sabbath / he first appeared to Miriam of Magdala / who is dispossessed of seven demons.***

CONCORDANT BIBLE 1980 A. D. = ***As he was resurrected on the morning of the first (??) Sabbath [on Saturday, the Sabbath of the week], he appeared first to Mary/Miriam, the Magdalene / of Magdala, who He dispossessed of seven demons.***

Luke 24:1

LUTHER 1522 + 1819 A.D. = ***But on the Sabbath (= on one of the Sabbaths) very early they came to the grave and had spiceries / they had prepared / and certain others with them.***

Concordant Bible of 1980 A.D. = ***On one of the Sabbath days they went in the early morning to the grave and brought spices with them that they had prepared, they and some with them.***

John 19:31

LUTHER 1522 A.D. = ***However, since it was the preparation day, the Jews asked Pilate to brake His legs to be removed from the torture stake because the body should not remain upon the cross / the pile / the torture stake on the Sabbath {day} - for that Sabbath {day} was an high day.***

John 20:1

ERASMUS 1516 A.D. + LUTHER 1522 A.D. = ***On a Sabbath / Miriam of Magdala came early to the sepulcher/tomb since it was still dark / and saw / that the stone was removed from the tomb.***

CONCORDANT BIBLE of 1980 A.D. = ***On one of the Sabbath days (the word "day" isn't to find in the text of translation) Mary/Miriam the Magdalene / of Magdala, went to the grave early in the morning, when it was dark, and saw that the stone was lifted away from the entrance of the tomb.***

EGGESTEIN-Bible 1470 A.D. + PFLANZMANN-Bible 1475 A.D. = ***Then on one of the Saturday early ...***

John 20:19

LUTHER 1522 A.D. = ***In the evening of the same Sabbath / since the disciples met together and the doors were closed / fearing the Jews / Yahshua came and stepped into the middle / among them and spoke to them / Peace be with you.***

Hebrew: ***Shalom Aleichem!***

Bible Concordant of 1980 = ***As it became evening on one of the Sabbath days, and the doors in the house where the disciples were assembled were closed, for they feared the Jews, Yahshua came into the midst and said to them: "Peace be with you!"***

EGGESTEIN-Bible 1470 A.D. + PFLANZMANN-Bible 1475 A.D. = ***Therefore, then it was late on one of the Saturday ...***

Exodus 20:8-11

***„Remember the Sabbath day to keep it holy.
Six days shall you labor, and do all your work:***

***But the seventh day {Saturday} is the Sabbath
of YAHWEH your Elohim: in it you shall not do
any work, you, nor your son, nor your
daughter, nor your manservant, nor your
maidservant, nor your cattle, nor your
stranger that is within your gates:***

***For six days YAHWEH made heaven and earth,
the sea, and all that in them is, and rested
the seventh day:***

***Therefore YAHWEH blessed the Sabbath
day, and hallowed it.”***